

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

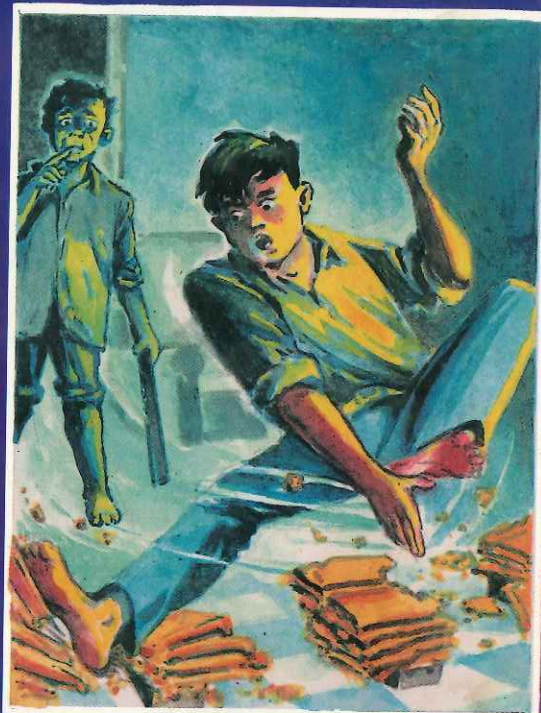
ĐẶC NHIỆM

NHÀ

C21

TRUYỆN THIẾU NHI

TÊN "PHÚ THỦY ĐỔI ĐÈN"

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

TÊN "PHÙ THỦY ĐỔI ĐÈN"

**NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996**

TRÌNH SÁT MỚI LẬP CÔNG

Trong khi Quang "sọt" đang xoay vần với những con số ở cuốn sổ con : độ dài các chân tử, số "phi" của mỗi ống, số bị mất, v.v... Thì Sơn "mặt già" đã có mặt ở dãy cửa hàng đầu chợ, ven trục đường chính. Buổi chào cờ sáng nay Sơn vừa được nêu tên biểu dương toàn trường về thành tích học tập từ yếu kém vươn lên khá. Nó phấn khởi lắm, nhưng gặp Quang "sọt" trong giờ ra chơi, Sơn bảo : "Chiều nay, cho tớ nghỉ học nhóm một buổi. Nhà có việc cần. Cậu và Công có

thể văn học ở nhà tớ...". Quang nói ngay :
"Nghĩ cũng được, nhưng tự cậu phải tự giác
bảo đảm bài vở. Có lẽ tớ cũng... bạn, để báo
cho cậu Công nghĩ luôn". Rồi suốt buổi ra
chơi, mỗi đứa chạy tán mạn một nơi, chẳng
kịp trao đổi với nhau gì nữa. Hình như cả
nhóm ngại ngại, lo cho Sơn "mặt già" lắm,
nhưng đều giữ ý, sợ gặp gỡ Sơn lại mang
tiếng "gà bài", "mách nước" cho cậu ta phá
án nên cứ lảng tránh, mà Sơn "mặt già" thì
vô tư nên chẳng nghĩ ngợi gì cả...

Sở dĩ Sơn bỏ buổi học chiều và ăn cơm
xong, đi một mạch ra tận đầu chợ bìa đường
cái, vì nó lục tìm trong đầu, sức nhớ ra, ở
đấy có một hàng thu mua nhôm vụn để đúc
nồi đúc chậu. Chính tay chủ hàng cũng đã
nhiều lần đến hát ở quán Karaôkê nhà Sơn,
hai bên quen biết nhau tâm đầu ý hợp lắm.
Nhiều lúc tẩy tã kia đến, Sơn còn ra "hạt gạo"
một bài rất thân mật, vui vẻ.

- Chào ông chủ mâm, nồi ! - Sơn nhanh
nhau chào.

- A ! Xin chào ca sĩ karaôkê, hôm nay đi
đầu mà lạc vào chốn đồng nhôm gang sắt
này...

Hai "ông chủ" phải hơn nhau đến chục
tuổi, cùng bắt hay hể hả, mời mọc nước nói
rất hiếu khách và lịch sự. Dân làm ăn, dính
dáng chút đến kinh doanh sản xuất, hình
như dễ ăn ý, nói chuyện với nhau hơn, nên

Sơn "mặt già" thăm hỏi qua loa việc hàng
họ, thu nhập, rồi đi thẳng vào vấn đề ngay:

- Ông thu mua nhôm vụn thường gồm
những thứ gì ?

- Gì gì gì gì, cái gì cũng mua tất, miễn là
bằng nhôm là được.

- Ví dụ ?...

- Như vỏ hộp, bao bì, dây, vành xe, nồi,
xoong, mâm, chậu, lọ, đĩa... méo mó, thủng,
bẹp, rách, nát... mua hết. Chủ yếu là của
những người đi bới rác chọn ra và các bà
đồng nát mua được rẻ đem đến bán...

- Có bao giờ dân trong khu tập thể
mang ra bán không ?

- Không, vì không đáng bao nhiêu tiền,
mới lại nhà ai có đâu nhiều nhôm mà bán...
Trừ tụi trẻ con, thỉnh thoảng nhặt nhanh vớ
vẩn của nhà mang ra, làm vài nghìn đi chơi
điện tử...

Mắt Sơn "mặt già" sáng lên, nó sẵn đón
hỏi ngay :

- Ông có mua... chấn tử ăng-ten máy
thu hình không ?

- Có chứ, đã bảo cái gì bằng nhôm là
mua mà lại...

- Nhưng... ông đã mua loại ấy bao giờ
chưa ?

- Nhiều rồi chứ, mề "đồng nát" nào
chẳng có. Gần đây nhất, ừ, mới hôm kia,

cũng có mấy thằng lòi trong khu cắm một bó chấn tử ra đây bán...

- Còn mới không ? Mấy cái chấn tử ấy ?

- Còn mới, nhưng tụi nhóc bẻ gập mấy khúc lại... Chắc là lại "mổ" được ở đâu, để dài nguyên ống sợ... lộ.

Sơn "mặt già" mừng lắm, không ngờ chớp một "phát" tù mù lại trúng ngày "tổ con tò vò", nó nghĩ ngợi một lát rồi bảo ông bạn chủ lò nhôm :

- Này, tôi hỏi hơi tò mò một chút, thường hàng ông mua bao nhiêu ngày mới đem vào... nấu ?

- À, cũng tùy, được nhiều mới bỏ làm một mẻ chứ...

- Vậy mấy hôm nay, ông đã làm mẻ nào chưa ?

- Chưa, cứ kiểu hàng họ chậm rề thế này, khéo hết tháng cũng không chắc đã được một mẻ... Mà sao hôm nay ông bạn "ca sĩ" lại quan tâm đến nhôm nhiec kỹ thế, hay là định từ bỏ màn hình chuyển sang kinh doanh phế liệu ?...

Sơn "mặt già" cười, tếu :

- Con xin bố, cái nghề suốt ngày đón tiếp các bà đồng nát và dân đi bới rác của bố làm như chúa lăm ấy. Nghề của tôi, bố biết rồi đấy, muốn vào không những phải ăn mặc lịch sự, mà còn phải tháo giày dép ngoài cửa mới được vào nhà cơ... Nhưng

thôi, nói đùa cho vui vậy, chứ nghề nào chả thế, miễn phục vụ nhân dân và kiếm được tiền là tốt rồi, đúng không. Tôi có việc này, muốn phiền ông chút có được không ?

- Cứ nói đi...

- Ông có thể cho tôi "lườm" chỗ hàng ông mua được mấy ngày hôm nay...?

-Ồ tưởng gì chứ, có thể thôi mà cũng quan trọng "phiên" với phức - nói rồi ông chủ nhôm kéo Sơn "mặt già" vào sau cánh cửa liếp - ... đấy, tất cả đồng này là mới "nhập", ông cần thứ gì cứ lấy, chỉ phải cái nhôm chưa "lâm vệ sinh", nên khí bẩn và... hôi đấy...

Sơn ngồi thụp ngay xuống đồng nhôm vun đổ la liệt ở góc nhà, đủ các chủng loại thập cẩm. Mắt cậu quan sát khắp lượt rồi dừng lại ở ngay mép ngoài đồng phế liệu : một bó chấn tử ăng-ten vô tuyến còn mới bị bẻ gập đôi gập ba buộc bằng một sợi dây vải. Sơn nhặt như vò lấy bó ống nhôm, nhân lúc ông bạn đang mải tiếp khách ở gian ngoài, cậu ta cời dây, gỡ ra đếm cẩn thận số ống trong bó. Trời ơi, nó đây rồi, vừa khớp với số chấn tử mất ở mấy giàn ăng-ten trên nóc nhà. Không kịp suy nghĩ, Sơn lôi cả bó nhôm ra gian ngoài, vừa lúc ông bạn tiếp khách xong. Sơn bảo ông chủ nhôm :

- Tôi muốn mua lại của ông chỗ chấn tử này...

- Ôi dào, cần thì cứ mang về, mua với bán.

- Nhưng ông cũng phải mua cơ mà, hết bao nhiêu cứ nói để tôi trả...

Ông chủ nhôm xoa tay :

- Thôi, cứ lấy mà dùng, chắc cái màn hình ở nhà lại trục trặc hử. Tiền nong gì, có đáng bao nhiêu, mai kia tớ vào, ông cứ trừ cho... hai bài hát là xong rồi !

*

Sơn "mặt già" cẩn thận xin tờ giấy gói bó nhôm lại cẩn thận rồi mới mang về nhà. Nó lôi ra sau bếp, tỉ mỉ uốn, gò từng ống chấn tử cho thẳng lại như cũ, lại còn luồn cả một đoạn sắt tròn vào giữa từng ống chấn tử, đập lại những chỗ bẹp cho nhẵn thẳng rồi đánh bóng lại cẩn thận mới thôi.

Khi bảy ống chấn tử nhôm đã được cậu "chủ quán hát" khéo tay "tân trang" lại như mới, bỏ gọn trong một túi ni-lông, thì trên nhà có tiếng chuông gọi cửa, Sơn vội chạy ra.

Người đứng ngoài cửa sắt là Quang "sọt", vừa nhìn thấy Sơn nó đã lên tiếng :

- Sao bảo cậu bạn đi đâu, ở nhà "bảo dương máy" thật à ? Sốt ruột quá, không biết "công việc" của cậu đến đâu rồi, tớ đến

hỏi thăm, và thú thực, muốn được giúp cậu một tay...

Sơn vừa mở cửa đón bạn vào nhà, vừa trả lời bình thản và cố ý làm vẻ vô tư, mặc dù nó biết hai chữ "công việc" Quang vừa nói là ý chỉ điều gì :

- Cậu vào chơi. Cảm ơn ! Mọi việc nói chung tớ đã tiến hành trôi chảy, buổi chiều tớ bảo dưỡng được 2 bộ giàn và 4 thùng loa, ngoài ra lật giũ được cái thảm sàn, thay một bóng đèn tím cho hợp... thời. Còn việc học và làm bài, tớ hứa khuya nay sẽ thức và lo đầy đủ...

Sơn "mặt già" bịa ra nói một thôi, làm Quang "sọt" sốt ruột phát tức lên, cắt ngang:

- Dở hơi, những việc ấy của cậu thì tớ hỏi làm gì. Tớ hỏi "công việc" tức là cái vụ "chấn tử" cậu làm đến đâu rồi ấy chứ ! Có gì khó khăn để tớ hỗ trợ cùng lo...

Sơn suýt bật cười vì những lời nói dối của mình. Nhưng nó thực sự cảm động trước ý muốn chân thành và thẳng thắn của cu "sọt". Thì ra, nó lo lắng cho mình thật. Mà lo lắng cho mình nghĩa là nó muốn mình hoàn thành vụ này, cũng nghĩa là nó thích mình "nhập hội". Nghĩ vậy, Sơn rót nước mời Quang, rồi hỏi :

- Vụ các cậu giao cũng khó, nhưng đã là bài "sát hạch", tớ cũng phải cố chứ biết làm sao...

- Nhưng tiến hành đến đâu rồi, cần tớ giúp gì không?

- Đã xong 50%, nếu không muốn nói là hai phần ba ! Nhưng nếu cậu đỡ cho mấy việc thì càng tốt chứ sao. Xưa nay, trừ Slóc-hôm của Mỹ và Ac-xen Luy-panh của Pháp là đi điều tra "đơn thương độc mã", chứ trình sát hình sự của ta có ai là đi "đánh án" một mình bao giờ đâu (ngừng một lát, Sơn nói giọng nửa giận dỗi nửa như tự hào), à, bây giờ có thêm thám tử Slóc... Sơn, cũng điều tra một mình vụ án "chấn tử ăng-ten" trên nóc nhà nữa chứ...

Quang "sọt" lặng đi một lúc, quả thật bây giờ nó mới thấy rõ sự vô lý của cả bọn S²MQT khi đã giao cho Sơn "mặt già" một mình toàn bộ vụ này, nó hạ giọng :

- Không riêng tớ, mà tất cả các cậu trong nhóm đều biết vụ này là khó. Chính vì thế, nói cậu đừng giận và tự ái, tớ đã tự làm một số việc - nhưng yên tâm, chẳng ai biết cả - để giúp cậu đây...

Rồi Quang móc túi giờ sổ, kể lại toàn bộ chuyến khám nghiệm hiện trường trên nóc nhà với những kết quả và suy đoán của nó. Duy chỉ có chi tiết "chăm sáng ma chơi" mà nó chưa cất nghĩa nổi, là tuyệt nhiên cậu ta

không nói tới, sợ bị Sơn chê là sợ ma thì kém quá.

Nghe xong, Sơn "mặt già" mới hiểu kẻ cũng lên nóc nhà sau nó tối hôm ấy lại chính là Quang. Sơn thầm cảm ơn ông bạn thực tâm và tốt bụng với mình. Sơn hỏi :

- Vậy theo cậu, kẻ "vật" trộm chấn tử lớn hay bé, cỡ tuổi bao nhiêu?

- Điều này tớ chưa xác định được...

- Cậu có thấy còn nhiều giàn ăng-ten chưa bị mất chấn tử chứ?

- Còn nhiều, thậm chí ở ngay bên cạnh giàn bị mất...

- Thế cậu có nhớ giàn bị mất so với giàn không bị mất khác nhau điểm gì không? Và vì sao ở sát nhau tiện lợi như vậy mà giàn đấy vẫn không bị "vật" chấn tử?

Thực tình những câu hỏi của Sơn đặt ra đáng xem xét quá, mà lúc ở trên nóc nhà Quang đâu có để ý, nghe cậu "chủ quán" hỏi danh thép và nghiệp vụ như thế, Quang "sọt" dậm luống cuống, chẳng trả lời nổi. Sơn "mặt già" tiếp :

- Thôi được, dù sao cũng cảm ơn cậu đã giúp. Vậy cụ thể cậu ghi chép được những gì, đọc tớ nghe nào?...

Quang "sọt" lấy ngón tay nhấm nước miếng, lật lại mấy trang sổ, đọc :

- Số ống chấn tử bị mất : 7; số giàn bị tháo : 4, trong đó 3 giàn mất 2 ống, 1 giàn

mất 1 ống. Ống chần tử mất gồm 3 loại, một loại dài 25cm, một loại 30cm và một loại 40cm...

Sơn "mặt già" cắt lời Quang :

- Có chính xác không đấy ?

- Chính xác chứ, tớ mang thước dây đo đặc hẳn hoi mà...

- Vậy, bây giờ cậu có điều kiện để kiểm chứng những số liệu ấy rồi đấy... Cứ ngồi đấy đợi tớ một lát nhé.

Nói rồi Sơn ra ngoài, xuống bếp mang lên một gói ni-lông, bên trong nhìn rõ 7 ống chần tử ăng-ten bằng nhôm sáng bóng, trình trọng đặt xuống bàn trước mặt Quang "sọt" đang trở mặt ngạc nhiên đến tột độ.

- Đấy, cậu xem xét kỹ chủng loại và kích thước, so với số liệu đã ghi trong sổ, rồi cho kết luận : có đúng là 7 ống chần tử này không ?

Không thể tưởng tượng được, sự việc diễn ra trước mắt cứ như trong thần thoại "Nghìn lẻ một đêm", Quang "sọt" luýnh quýnh mang thước, sổ ra đo, so hồi lâu cứ như người trong giấc mơ, rồi quay lên nhìn Sơn :

- Ôi, kỳ lạ, kỳ lạ quá ! Đúng hết, đúng giuýt 100% số chần tử bị mất... Cậu lấy được ở đâu ra đấy ?

- Sao lại lấy được ở đâu ! Đây chính là tang vật của vụ án tớ thu hồi được. Mai

mốt, khi tìm ra thủ phạm, tớ đề nghị bắt hẳn phải tự tay lắp lại từng chần tử vào những giàn ăng-ten đã lấy, trước sự chứng kiến của cả nhóm chúng mình. Nhất trí không ?

- Nhất trí quá đi chứ ! - Quang vẫn chưa hết ngạc nhiên về kết quả bất ngờ của cậu "thí sinh" mà nó vừa chứng kiến, trong lòng nó chẳng những đã yên tâm về khả năng "nghệp vụ" của Sơn "mặt già", mà còn cảm thấy phục tài của cậu "tân trình sát" này. Nó hỏi thêm :

- Thế còn thủ phạm ?

- Tớ hứa sẽ mang thủ phạm đến trình diện cả nhóm các cậu một ngày gần đây... Giống như lần cậu Minh dắt tớ ra trình diện các cậu đạo trước ấy...

Nghe Sơn nói giọng tự tin và "chắc như đinh đóng cột", Quang mừng lắm và càng nể chàng "mặt già" ngấm ngấm và tài ba nhiều hơn, nó hỏi nốt điều còn thắc mắc ban nãy :

- Vừa rồi, cậu có hỏi tớ phán đoán cỡ tuổi tên thủ phạm, lại quan tâm đến đặc điểm những giàn ăng-ten chưa bị mất chần tử... là sao ?

- Ô ! Cực kỳ đơn giản. Trình sát xem xét hiện trường không có nghĩa là ghi chép để về nhà mới suy đoán, mà phải suy nghĩ, phán đoán ngay tại trận. Cậu có để ý những giàn ăng-ten chưa bị mất đều có đặc điểm là

LỄ KẾT NẠP TRÊN... NÓC NHÀ

Sang ngày thứ ba, kể từ khi Minh "tổ cú" giao vụ "chấn tử ăng-ten" cho Sơn "mặt già" trước cả nhóm, tin tức vẫn im ắng, chưa có dấu hiệu gì khả quan trong việc tìm kiếm thủ phạm của Sơn. Ai cũng lo lắng, nhất là Minh, đã báo cáo lại sự việc với bố và hứa "Nhất định chúng con sẽ tìm ra thủ phạm ! Bỏ cứ yên tâm" nên lòng dạ nó cứ như lửa đốt. Đã có lúc Minh nghĩ : "Hay là đồng thời cả nhóm cũng tiến hành điều tra cho nhanh!", nhưng khi trao đổi với Quang, bị nó gạt đi ngay : "Cậu chỉ vớ vẩn, phải tin tưởng vào đồng đội chứ. Này, tớ nói cho cậu biết, Sơn "mặt già" không phải tay vừa đâu. "Ngắm ngắm giết voi" đấy". Thế là Minh đành thôi.

Nhưng, cho đến hôm nay, kể cả Quang "sọt" - người duy nhất biết những kết quả Sơn "mặt già" đã điều tra được - cũng thấy bồn chồn, nóng ruột. Còn Sơn "mặt già" vẫn thấy nói cười điệu bộ vui vẻ, các tiết học đều giờ tay phát biểu ý kiến sôi nổi, vô tư như chẳng hề lo lắng bận bịu gì...

ở cao gần bằng tâm vôi của mình không ? Từ đó suy ra thủ phạm là bọn trẻ con, cỡ tuổi 8 - 12 là cùng. Cậu nhớ kỹ lại mà xem, những giàn ăng-ten bị "vật" chấn tử đều là những giàn ở vị trí thấp ngang lưng mình, rất vừa tầm tay bọn lỏi...

Quang "sọt" lim dim mắt như để nhớ lại, rồi nó gật gù lẩm bẩm "đúng, đúng, quả là như vậy", bất chợt nó ngẩng lên hỏi Sơn :

- Như vậy nghĩa là... cậu cũng đã lên nóc nhà quan sát hết cả rồi phải không ?

Sơn "mặt già" mỉm cười :

- Câu hỏi này thừa quá, liệu tớ có phải trả lời không đây. Được giao toàn bộ vụ án, trong tay không một số liệu cụ thể mà không xem xét hiện trường thì làm sao có thể điều tra nổi...

Tiền Quang "sọt" ra về, Sơn còn cúi xuống sát tai bạn, thì thầm dặn thêm :

- Tớ chỉ lưu ý cậu một điều : Tuyệt đối không bén mảng lên nóc nhà nữa, từ nay cho đến khi bắt được thủ phạm, nghe chưa. Tớ đã có cách rồi. Và chuyện hôm nay tớ nói, cậu đừng cho chúng nó biết vội nhé. Tớ định sẽ làm một "cú" bất ngờ cho... vui.

Cho đến ngày thứ tư, đột nhiên đầu giờ ra chơi, Minh "tổ cú" chỉ huy trường đi tìm Tùng "khềnh" nói thật nhanh :

- "Cậu làm ngay đạn thư, "bắn" tin cho cả nhóm biết : 13 giờ 30 chiều nay, tất cả nhóm tập trung ở nhà tở, để... lên nóc nhà. Sơn "mặt già" muốn sẽ dẫn thủ phạm vụ "chấn tử ăng-ten" lên trình diện ngay tại hiện trường chúng gây án".

Tùng "khềnh" nghe xong rất ngạc nhiên và bất ngờ, nhưng nghe nói gặp nhau trên nóc nhà cũng thấy là lạ và hay hay, nó khoái lắm. Vốn cu "khềnh" rất thích chuyện phiêu lưu mà, nên nó vội vã chạy ngay về lớp, lấy giấy thảo, sao ba tờ thư, gấp thành từng viên "đạn" xinh xắn, thủ sẵn trong túi. Và tất nhiên, với tài bắn giấy điêu luyện của cậu cán sự Anh văn ấy, khi trống vào lớp được mấy phút, từng viên đạn đã được sợi thun trong tay Tùng "gửi" đến chính xác các địa chỉ : Sơn "sợ", Sáng "lợn" và Quang "sợ". Còn Tùng và Minh thì đương nhiên là biết rồi.

1 giờ 30 phút chiều, cả nhóm Sơn, Sáng, Minh, Quang, Tùng đã có mặt đầy đủ tại nhà Minh. Chúng lần lượt theo lối lỗ trên tầng 5 leo lên nóc nhà. Lên đến nơi, tất cả đều sững sốt ngạc nhiên khi nhìn thấy bên cái ống khói, Sơn "mặt già" đã ăn mặc chỉnh tề ngồi đấy cùng hai cậu chíp hôi cỡ 10-11 tuổi, mặt búng ra sữa, dưới chân là một gói ni-lông đựng những ống chấn tử ăng-ten. Minh và Quang nhận ra ngay hai cậu lỏi ở dãy C2 đối diện. Chẳng là khu tập thể thiết kế theo hình chữ U, các nóc nhà tuy không nối liền nhau, nhưng có thể bước chuyển sang nhau dễ dàng. Chắc mấy cu cậu không dám hành động ở chính nhà mình nên sang "đánh quã" bên này đây.

Khi tất cả đã có mặt đầy đủ, ngôi quây xung quanh hai chú nhóc, Sơn "mặt già" thấy chúng khiếp sợ quá, xoa đầu hai đứa, động viên :

- Cứ yên tâm, các anh chưa bắt giải lên công an đâu mà lo. Vì phạm lần đầu, làm kiểm điểm, hứa sửa chữa thì được tạm tha thứ. Đứa nào vi phạm lần thứ hai, công an đến khóa tay bắt đi, bố mẹ cũng không xin nổi đâu.

Rồi Sơn "mặt già" quay ra cả nhóm, chỉ vào hai chú bé :

- Đây là hai thủ phạm đã cả gan trèo lên tháo trộm chấn tử các giàn ăng-ten nhà

C4. Cậu này là Thuần con ông Phước, cậu kia là Quân con bà Huệ. Đêm thứ sáu ngày... tháng... năm 1995, hai đứa đã lên nóc nhà bằng lỗ trên cầu thang 2 nhà C3, rồi đi sang nóc nhà C4 tháo trộm 7 ống chấn tử ăng-ten. Số chấn tử trộm được chúng bẻ gập bó lại mang ra nhà ông Doanh - chủ thu mua nhôm vụn - bán được 3 ngàn 8 trăm. Đêm thứ hai tuần sau, ngày... tháng... năm 1995, vẫn hai đứa, lại lên nóc nhà tiếp tục tháo 9 chấn tử nữa, nhưng hôm sau khi đem tiêu thụ thì bị bắt quả tang. Tang vật gồm 16 ống chấn tử bằng nhôm đã được thu hồi đầy đủ... Bây giờ, từng cậu sẽ đứng lên đọc bản kiểm điểm, hứa không tái phạm, sau đó, tự tay hai cậu phải đi lắp lại toàn bộ số chấn tử trả lại những giàn ăng-ten bị mất trước sự chứng kiến của các anh ở đây, sau đó, về nhà... học bài. Nhớ chưa !

Toàn bộ chương trình đã được Sơn "mặt già" sắp đặt đầu đuôi, mức độ xử lý cũng vừa phải. Cả nhóm suýt bật cười khi nghe hai chú nhóc nói còn ngọng lịu lờ đọc bản kiểm điểm. Cũng phải đến một tiếng đồng hồ sau, ống chấn tử cuối cùng mới được lắp trả lại đúng chỗ của nó. Rồi lại đến tiết mục "tiền" hai ông lỏ xuống nữa chứ, thằng giữ trên, thằng đỡ dưới cẩn thận cho đến khi hai chú "tiếp đất" an toàn mới yên tâm. Thật chưa có loại tội phạm nào lại được quan tâm chu

đáo như thế cả. Giá kể, túi cậu nào có kẹo, chắc cũng đã mang ra "thưởng" thêm cho chúng rồi.

*

Sơn "mặt già" cùng cả nhóm trở lại sân thượng nóc nhà C4 ngồi quây lại nói cười, bàn tán, hỏi han vui vẻ. Khi mọi người hỏi Sơn "cách thức tìm ra thủ phạm thứ tự thế nào ?" Sơn "mặt già" cười vẻ đầy ẩn ý : "Bí mật nghiệp vụ, tớ sẽ kể lại các cậu nghe sau. Chỉ biết, vụ án các cậu giao, tớ đã hoàn thành. Đúng không ?".

Minh "tổ cú" hiểu ý Sơn "mặt già" định nói gì, nó đứng lên vỗ vỗ tay yêu cầu trật tự, rồi trình trọng nói :

- Nhân danh chỉ huy trưởng, thay mặt nhóm S'MQT đặc nhiệm C21, tôi tuyên bố : Từ giờ phút này, nhóm chính thức kết nạp cậu Đỗ Huy Sơn làm thành viên chính thức. Trình sát đặc nhiệm mới Đỗ Huy Sơn phải tuân thủ mọi quy định, nguyên tắc và sự phân công của nhóm, cố gắng hơn nữa trong học tập và nghiệp vụ hình sự. Cũng từ hôm nay, ký hiệu của nhóm được đổi thành : S'MQT.

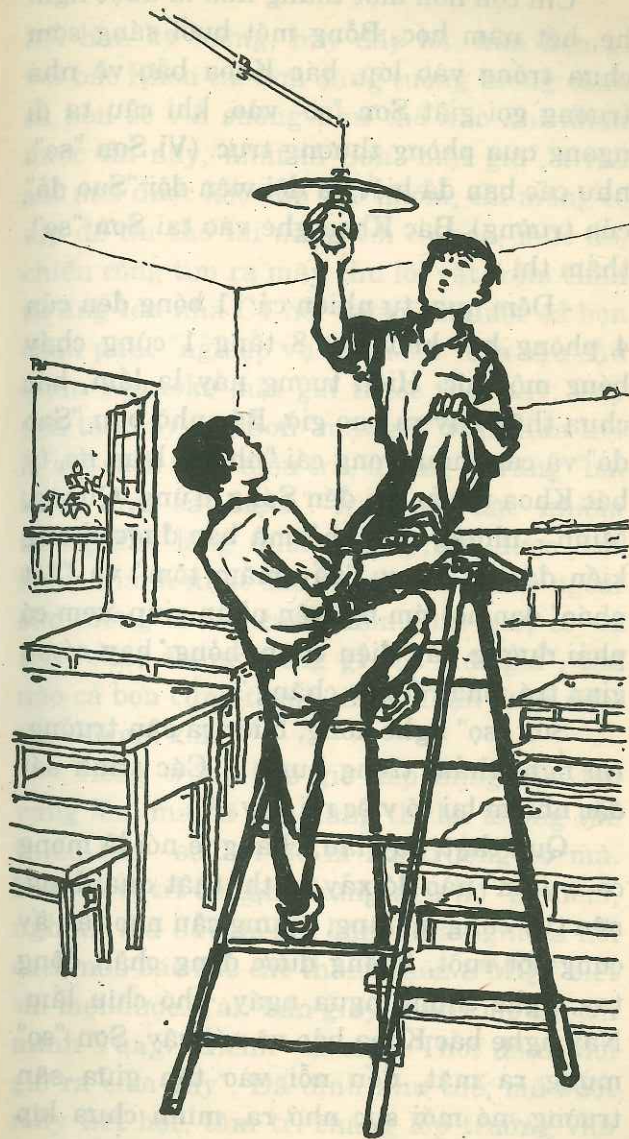
Tất cả vỗ tay reo mừng. Minh "tổ cú" nói tiếp :

- Mừng chiến công đầu của trinh sát mới, mừng ngày kết nạp thêm thành viên, bây giờ, tất cả xuống chợ, trích quỹ đặc nhiệm làm một châu bánh gối liên hoan !...

38

NHỮNG CÁI BÓNG ĐÈN CÙNG ĐÚT DÂY TÓC

Từ sau buổi kết nạp thêm Sơn "mặt già" trên nóc nhà, lực lượng trinh sát của nhóm đặc nhiệm C21 được bổ sung quân số, có thể gọi là lớn mạnh, nhưng buồn nổi, chẳng thấy xảy ra vụ việc nào để mà điều tra cả. Các trinh sát tập trung vào học tập và giúp đỡ các bạn trung bình, vì thời gian qua, lớp đã không còn học sinh nào thuộc diện yếu kém nữa. Riêng Sơn "mặt già", theo số điểm tổng kết tháng, chỉ còn thiếu có "ba phẩy" là lên được loại giỏi rồi. Thế mới biết, tác dụng kích thích của bạn bè quan trọng biết chừng nào.

Chỉ còn hơn một tháng nữa là được nghỉ hè, hết năm học. Bỗng một buổi sáng sớm chưa trống vào lớp, bác Khoa bảo vệ nhà trường gọi giật Sơn "sọ" vào, khi cậu ta đi ngang qua phòng thường trực. (Vì Sơn "sọ", như các bạn đã biết, là đội viên đội "Sao đỏ" của trường). Bác Khoa ghé vào tai Sơn "sọ", thầm thì :

- Đêm qua, tự nhiên cả 11 bóng đèn của 4 phòng học khối lớp 8 tầng 1 cùng cháy bóng một lúc. Hiện tượng này lạ lắm, bác chưa thấy xảy ra bao giờ. Bác nhờ bạn "Sao đỏ" và các cháu trong cái "nhóm" hôm nọ, (ý bác Khoa muốn nói đến Sáng, Tùng, Quang, Minh - những chú nhỏ mà bác được chứng kiến đã tìm ra vụ "vấy mắm tôm" và "đốt pháo" dạo nọ) tìm nguyên nhân giúp, xem có phải đường dây điện chập, hỏng; hay có sự gian trá, phá rối nào chẳng ?

Sơn "sọ" nghe xong, bước ra sân trường. Nó nghĩ thầm trong bụng : "Các trình sát đặc nhiệm lại có việc rồi đây..."

Quả thật, bấy lâu, chẳng lẽ nói là mong có "vụ án" nào đó xảy ra thì thật quá đáng, nên tuy cùng im lặng, nhưng cậu nào cậu ấy cũng sốt ruột, không được động chân động tay, nghe chừng ngứa ngáy, khó chịu lắm. Nay nghe bác Khoa bảo vệ nói vậy, Sơn "sọ" mừng ra mặt, đến nổi vào tận giữa sân trường, nó mới sức nhớ ra, mình chưa kịp

hỏi han kỹ lưỡng, hay đáp lời, hứa hẹn gì với bác Khoa cả. Sơn đang tưởng tượng cảnh cả bọn sẽ vui sướng như thế nào khi nhận được tin này, nhất là Sơn "mặt già", trình sát mới được kết nạp vào nhóm, chỉ mong có dịp để thi thố tài năng với cả bọn, mặc dù, chiến công tìm ra mấy chú lỏi vật trộm chائن tử ăng-ten nhà C4 hồi trước, đã được cả bọn thán phục "nghiep vụ trình sát" của cậu chủ quán Karaôkê mặt già trước tuổi này. Tuy đến tận bây giờ, Sơn "mặt già" vẫn chưa tiết lộ hết cách thức điều tra, nhưng rõ ràng "bài kiểm tra, sát hạch" trình độ đặc nhiệm tưởng khó lòng nuốt trôi ấy, đã được Sơn hoàn thành xuất sắc và nhanh chóng ngoài sức tưởng tượng của nhóm. Bây giờ, có vụ này, chắc chẳng riêng gì cu "mặt già", thể nào cả bọn cũng tranh nhau nhận được điều tra cho mà xem.

Tiếng trống báo giờ xếp hàng vào lớp vang lên, mà đã xếp hàng thì lại không thể thiếu Sơn "sọ", vì nó là lớp trưởng cơ mà. Sơn về vị trí ổn định hàng ngũ hô "nghe, nghe..." mà đầu óc lẩn bấn chưa nghĩ ra nổi cách nào báo cho các thành viên S'MQT biết tin mới được. Tài "bắn giấy" trong lớp thì chỉ mình Tùng "khềnh" là siêu. Thôi đành đợi giờ ra chơi vậy". Đã định như thế, mà suốt mấy tiết học, tâm trí chàng lớp trưởng vẫn cứ bao la, phân tán tận đâu đâu. Tiết Địa lý,

sát giờ ra chơi, chẳng hiểu đang theo đuổi ý nghĩ gì, cậu ta ngửa cổ lên trần lớp học, rồi cứ đăm đăm nhìn cái bóng đèn hồi lâu...

Chợt tiếng cô giáo Hoan gọi, làm cậu ta giật thót mình nhìn xuống bảng đen :

- Sơn, lớp trưởng, đứng lên !...

Như một cái máy, Sơn đứng bật dậy, giống như phản xạ của cậu trò làm việc riêng trong lớp bị bắt quả tang, cậu ta ấp úng :

- Thưa... cô ! Cô nhắc lại câu hỏi ạ...

- Nào tôi đã hỏi gì em đâu, mà nhắc lại!...

Cả lớp cười ồ lên. Sơn ngượng quá, đỏ hết cả hai tai, cu cậu cúi gằm xuống mặt bàn, hết cầm cái thước lại cầm cái bút, gập vở vào rồi mở vở ra, hai bàn tay như thừa mà không biết làm gì. Cô Hoan, vốn rất quý cậu lớp trưởng thông minh, giỏi võ lại hay thẹn này, hình như cô cũng muốn cứu nguy cho cu "sọ" gỡ "cú ngượng" vừa rồi, cô điềm điềm :

- Bây giờ, tôi mới đặt câu hỏi đây... Em có thể cho cô biết, lớp chúng ta đang học bài gì, hôm nay ?...

Sơn lấu lỉnh có tiếng, và môn Địa lý nó học cũng không phải loại xoàng, nhưng thực tình cu cậu đang "thả hồn lên... trần nhà", nên chẳng biết cô giáo đã giảng bài gì cả. Cậu ta nhanh trí liếc lên bảng, đọc thật

nhANH dòng ghi đầu bài của cô giáo, rồi trả lời cũng thật nhanh :

- Thưa cô, hôm nay chúng ta... học bài... Châu Mỹ ạ !

- Đúng ! Ta đang tìm hiểu Châu Mỹ. Vậy, em cho cô biết một vài đặc điểm, châu Mỹ có những gì nổi bật ?

Như chẳng cần suy nghĩ, Sơn "sọ" nói ngay :

- Thưa cô, châu Mỹ có cầu thủ bóng đá Pê-lê và Ma-ra-đô-na của hai đội Bra-xin và Ác-hen-ti-na... ngoài ra còn có võ sĩ Ti-sơn, ca sĩ Mai-con Giắc-xon ạ...

Cả lớp lại rộ lên cười lần nữa, ồn ào, bàn tán như vỡ chợ. Cô Hoan phải vỗ tay mấy cái ổn định lại trật tự, rồi mới nói :

- Không có gì sai cả. Em Sơn nói rất đúng, song đây mới chỉ là mấy nét nổi bật về lĩnh vực thể thao và âm nhạc... Các em có thể phát huy cách phát biểu này, mỗi người đề cập, khai thác một khía cạnh, một lĩnh vực mà mình biết, mạnh dạn phát biểu... Sau đó, ta tổng hợp tất cả các ý kiến lại, chúng ta sẽ có một "bức tranh" hoàn chỉnh về châu Mỹ. Em Sơn ngồi xuống. Mời các em khác.

Sơn "sọ" ngồi xuống, toát mồ hôi. Thế là từ chỗ "tự nhiên bị gọi đứng lên", qua cách nói của cô Hoan, cậu ta nghiêm nhiên trở thành người vừa "giơ tay phát biểu ý kiến"

mới hay chứ. Sơn hoàn hồn, thâm cảm ơn cô giáo đã cứu mình "một bàn thua trông thấy". Nhưng cậu hiểu rằng : cô muốn nhắc "phải tập trung chú ý vào nghe giảng", nên sau đó, tuyệt nhiên cậu không dám liếc mắt lên trần nhà thêm một lần nào nữa.

*

Hết giờ Địa lý, trống báo ra chơi. Các lớp ủa ra sân trường nhộn nhịp. Thật không hên mà nên, cả bọn S'MQT - Sơn "mặt già", Sáng "lợn", Minh "tổ cú", Quang "sọt", Tùng "khềnh" đều xúm vào, bầu lấy Sơn "sọ" chỉ trích :

- Hôm nay cậu làm sao thế ? - Minh "tổ cú" hỏi.

- Chắc lại có hai con thạch thùng giao đấu trên trần nhà chứ gì ? Bố này là chúa mê xem súc vật đánh nhau - Sáng "lợn" thêm vào vẻ giễu cợt.

- Cũng may mà là tiết Địa của cô Hoan, cô ấy bệnh cậu chăm chặp, chứ phải tiết nhạc hay họa của thầy Tâm, chắc chắn cậu phải đứng "chào cờ" suốt tiết, hoặc bị mời ra ngoài chưa biết chừng... - Sơn "mặt già" ra dáng thông cảm và tâm lý hơn, vì quả thật, "tiết mục" này, ngày xưa nó đã phải "trình

diễn" khá nhiều lần trước lớp vì tội ngủ gật hay đi học muộn...

Liên tục, cả nhóm xúm vào kê kích làm cậu lớp trưởng vô sư cuống cả lên, chẳng biết ăn nói chống chế ra sao, hai vành tai lại đỏ lừ lên. Mãi sau, chợt nhớ tới vụ "bóng đèn", Sơn "sọ" nghĩ bụng : "Thế mà hay, chẳng phải bắn thư bắn giấy, tìm cách thông báo gì mà quân số đã tập hợp đủ cả, Sơn liền "tương kế tựu kế" :

- Có việc, có vụ mới rồi đây, muốn thông báo cho các cậu mà chưa nghĩ ra cách nào, đành phải dùng cách... vừa rồi. Này, mưu kế cả đấy ! Không thì làm sao mà gọi được cả nhóm tới đây đủ thế này...

- Bốc phét ! Cứ nhận quách là làm việc riêng hay ngủ gật trong lớp, bị cô giáo gọi, còn dễ nghe, lại bịa đặt mưu với chả kế, vụ với chả việc... qua làm sao được mắt bọn tớ - Tùng "khềnh" nói chặn ngay.

- Im nào, để cậu Sơn nói đã - Minh "tổ cú" xen vào dàn hòa, bao giờ cũng vậy, vai trò nhóm trưởng đặc nhiệm (từ cái ngày tìm ra vụ tên trấn lột tiền của Sơn "mặt già") của Minh cũng nổi rất rõ khi thấy cần thiết. Nghe cả bọn mỗi đứa một lời thi nhau công kích cậu lớp trưởng, Minh biết, nếu cứ cái đà này, đến hết giờ ra chơi chưa chắc cu "sọ" nhà ta đã thoát nổi trận châm chọc của các bạn, mới lại, vừa nghe Sơn nói "có vụ việc

mới" với nét mặt chẳng có gì là đùa cả (xưa nay, chuyện vụ án và trinh sát vốn không anh nào dám bịa ra đùa chơi bao giờ đâu), và lại, Minh "tổ cú" cũng đang háo hức được điều tra, lâu nay không động chân động tay, cái danh nghĩa trinh sát của "Nhóm đặc nhiệm C21" nghe vô duyên quá. Đặc nhiệm gì mà suốt ngày chỉ học với chơi không, thì còn ý nghĩa quái gì nữa. Ngay cả chuyện tập võ Karate, tuần Sơn "sọ" dạy hai buổi, sáng sớm nào cũng ôn luyện, cả bốn chàng, thêm Sơn "mặt già" là 5, phải nói cũng đã khá thuần thục và bài bản... mà không gặp tên gian nào thử sức, áp dụng tí ti... cũng chán. Minh sốt sắng hỏi dồn : - Sao ? Nói đi, có vụ gì xảy ra ?

Chùng như thấy có chuyện nghiêm túc thật, bốn chàng kia mới chịu "tắt máy", đổi mắt chăm chú nhìn Sơn "sọ", chờ đợi. Còn chàng lớp trưởng "sọ", giờ mới hiểu sự quan trọng của mình qua năm cặp mắt hau háu kia, nên càng "hèm" giọng chưa nói vội, đợi cho tất cả trật tự im lặng hẳn đã. Thật, có lẽ hiếm có một nhóm trinh sát đặc nhiệm nào lại khao khát được làm việc như sáu chàng thám tử nghiệp dư này.

Nhận thấy Sáng "lợn" hình như sắp sửa nổi cáu, mà thằng cha này cục tính, đã nói là xả cơn văng mạng, hết nước hết cái, nên Sơn "sọ" không dám "ôm" thêm nữa, nó nói :

- Bác Khoa bảo vệ vừa cho tớ biết đầu giờ học sáng nay, chẳng rõ nguyên nhân gì cả 4 phòng học tầng 1 khối lớp 8 cùng một lúc bị cháy tất cả bóng đèn. Bác Khoa kiểm tra, tổng cộng có 11 bóng đèn bị đứt dây tóc. Bác ấy qua tớ muốn nhờ bọn mình tìm ra nguyên nhân vụ này...

Sơn "sọ" đang nói dở, thì tiếng trống trường báo hết giờ ra chơi, nó vội vàng đề đạt ý kiến cuối cùng :

- Thôi , bây giờ vào học, theo tớ đề nghị thế này : vụ việc mới xảy ra đêm qua, sáng nay bác Khoa vừa phát hiện, chắc chắn "hiện trường" còn nguyên, vậy cuối buổi học hôm nay tất cả ở lại, tập trung ở phòng bác Khoa bảo vệ, cùng bàn bạc tìm nguyên nhân cụ thể, rồi quyết định giao cho ai điều tra sau... Nhất trí không ?

Cả năm chàng đồng thanh "nhất trí" rồi vội vã theo các bạn vào lớp học. Anh nào anh nấy bước đi vẻ nhanh nhẹn hẳn lên.

*

Tan học sáng, chờ cho lớp cuối cùng rời khỏi trường, rồi các thầy, cô cũng đã lục tục dắt xe ra về hết, sáu chàng đặc nhiệm nhà ta : Sơn "sọ", Sáng "lợn", Sơn "mặt già",

Minh "tổ cú", Quang "sọt", Tùng "khềnh" đã có mặt đầy đủ trong phòng bảo vệ nhà trường. Bác Khoa, hình như đã được cậu "Sao đỏ" - Sơn "sọ" dẫn trước, nên đã dọn sẵn chiếc bàn ở buồng trong, xung quanh kê năm cái ghế tựa, bộ khay chén được tráng rửa sạch sẽ, ấm chè tươi mới hâm nóng rây tay. Nhưng hôm nay thấy xuất hiện những sáu chàng, chứ không phải chỉ có năm như mọi lần trước, bác Khoa cứ đứng ở giữa nhà, tay gãi gãi trên đầu vẻ ngạc nhiên. Biết bác Khoa đang ngâm thắc mắc về "quân số" mới của nhóm, Minh "tổ cú" giải thích :

- Chắc là bác đang ngạc nhiên là tại sao hôm nay tụi chúng cháu lại có sáu người phải không ?

Bác Khoa hơi khó nói, nhưng tế nhị :

- À... ừ... bác không biết, nên chỉ chuẩn bị có năm ghế. Nhưng không sao, không sao, để bác đi lấy thêm chiếc nữa, có ngay thôi...

Tùng "khềnh" nhanh nhẩu :

- Lấy ở đâu, để cháu đi khiêng cho.

- Thôi thôi, khỏi, để bác đi, vì còn phải mở khóa phòng nữa cơ, cháu không biết chìa nàc đâu, không quen thì loay hoay lâu lắm, để thời gian mà họp bàn...

Nói rồi, bác Khoa quay đi ngay, làm cho bọn trẻ vừa cảm động, vừa thấy thật tự hào và vinh dự không nói nên lời. Chỉ riêng việc bác quan tâm chu đáo chuẩn bị bàn ghế, ấm

chén cho các cậu họp nhau ngồi, cứ y như phục vụ người lớn, cũng đủ biết bác quý và phục nhóm học sinh kỳ lạ này đến thế nào. Điều đó, khiến các trinh sát đặc nhiệm tí hon C21, không nói ra, nhưng cậu nào cũng tự nhủ sẽ cố gắng trong vụ này, để không phụ lòng tin và sự trông cậy của bác bảo vệ.

Khi bác Khoa đã quay lại, Minh "tổ cú" mới đứng lên giới thiệu :

- Chúng cháu cũng phải nói để bác được biết, nhóm của chúng cháu từ nay mới "nhập" thêm một... bạn nữa (Minh đã định nói một "trinh sát" nữa, nhưng cũng kịp nghĩ ra : dù sao "nhóm đặc nhiệm C21" vẫn là một "tổ chức bí mật", chí ít là về cái tên và mục đích hoạt động, không thể xưng danh lộ liễu, công khai được. Ngay cả đến cô Oanh hiệu trưởng, hai lần nhận giấy "báo công", khen thưởng của công an phường, thậm chí ghi rõ sáu tên họ các chàng trinh sát, mà cũng đã biết tí gì về "nhóm đặc nhiệm" tí hon này đâu. Cô Oanh chỉ đơn giản hiểu đây là các cậu học trò thông minh, học giỏi và dũng cảm của lớp 7Z3, trong một trường hợp tình cờ nào đấy, đã giúp được các chú công an truy bắt kẻ gian, chứ cô nào có biết là mấy chú lỏi này cũng trinh sát, điều tra hiện trường, cũng suy đoán, nghiên cứu, lập phương án tìm thủ phạm vụ án, chẳng khác gì cảnh sát hình sự thật cả. Nên

dù sao cũng nên giữ bí mật, càng ít người biết càng tốt. Lần trước, phần "ghi chú" trong "giấy báo công" của các chú công an gửi về trường đã chẳng đề rõ : *"Yêu cầu nhà trường không thông báo nội dung này cho toàn thể học sinh, để tạo điều kiện cho các em tiếp tục hoạt động"*, xem thế, đủ biết, các chú công an cũng rất coi trọng công tác bí mật trong điều tra hình sự đầy chú. Với riêng Minh "tổ cú", bố cậu cũng là cảnh sát hình sự, lại đội trưởng hẳn hoi, nên nó tuân thủ nguyên tắc bí mật rất nghiêm - Minh chỉ tay về phía Sơn "mặt già" - giới thiệu với bác, đây là "bạn" mới của chúng cháu, tên là Đỗ Huy Sơn, để bác biết mặt, sau này bác cháu mình tiện gặp gỡ, làm việc...

Sơn "mặt già" nghe giới thiệu, cũng đứng lên rất trịnh trọng, kiểu như trong cuộc họp của người lớn, vẫn giới thiệu đại biểu đến dự ấy. Bác Khoa cũng tiến lại bắt tay Sơn rất "thủ tục" và nói :

- Cậu Sơn thì bác đã biết : "cây" đi học muộn của trường ngày xưa đây. Nhưng bây giờ tiến bộ rồi. Tốt lắm, các cháu chơi với bạn biết bảo ban nhau, bác rất vui... Thôi, bây giờ các cháu làm việc đi, bác phải ra khép cổng trường lại đã, họp nhanh nhanh còn về nhà ăn cơm chứ, cũng muộn rồi đấy...

Cả nhóm nhìn theo bác bảo vệ đi ra phía cánh cổng sắt, chúng cũng chợt nhận

ra trời đã đứng bóng, nghĩa là cũng gần giữa trưa, Minh "tổ cú" quay lại, vào việc ngay :

- Thôi, khẩn trương làm việc luôn. Cậu Sơn tóm tắt lại sự việc "vụ bóng đèn" cho tất cả nghe một lần nữa, sau đó đề đạt luôn ý kiến, phương hướng, dự định của mình. Các cậu khác cũng thế, lần lượt phát biểu, mỗi người chỉ được nói một lần, tớ sẽ tổng kết và quyết định phân công luôn... Bắt đầu đi...

Sơn "sợ" trình bày lại nội dung vụ việc và kết luận như sau :

- Mười một cái bóng đèn, ở mấy phòng liền nhau, mà cùng bị đứt dây tóc, theo tớ, là một hiện tượng hiếm có, chưa thấy xảy ra bao giờ. Cho nên, nhất định phải có chuyện gì đằng sau sự việc này. Và muốn biết, chỉ có thể kết luận và phán đoán sau khi tìm hiểu, xem xét kỹ hiện trường. Bác Khoa bảo vệ đã tin tưởng nhóm chúng mình, có lời nhờ ta điều tra giúp. Vậy, nhất định bằng giá nào chúng ta cũng phải làm rõ nguyên nhân. Tớ đề nghị phân công luôn cụ thể ai đảm nhiệm vụ này. Nhóm nào, cậu nào được giao thì tiến hành điều tra luôn trưa nay, tranh thủ lúc các lớp đã về hết, các cậu thấy thế nào ?

Tùng "khểnh" nghe Sơn "sợ" nói xong, hồ hởi hòa theo ngay :

- Nhất trí ! Phân công luôn đi, chứ không lẽ cả sáu mống cùng xông vào điều tra mấy cái bóng đèn cháy bóng...

Sơn "mặt già", vốn quen điều khiển máy của quán Karaôkê ở nhà mình, cậu ta rất thạo chuyện điện đóm, ổ cắm, bóng đèn, dây rợ... Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Sơn "mặt già" được dự họp cùng nhóm bạn 5 người - kể từ ngày được kết nạp làm thành viên chính thức của "nhóm đặc nhiệm C21" sau khi một mình tìm ra thủ phạm "vật" trộm chần tử ăng-ten nên cậu ta ngọ nguậy đã định phát biểu từ đầu, nhưng cứ còn giữ ý, ngại ngại. Sơn nghĩ "mình lính mới", nói năng gì cũng nên thận trọng, nhất là việc "điều tra vụ án" là chuyện nghiêm túc chứ đâu phải đùa. Nó định bụng đợi các bạn phát biểu hết, mới nói, nhưng thấy Tùng "khểnh" tỏ ra nóng vội, hấp tấp quá, không "nhịn" được nữa, Sơn đứng dậy xin nói luôn:

- Từ từ đã, theo tớ không thể vội vã phân công ngay được. Cứ để mỗi người trình bày ý kiến phân tích và dự đoán của mình, ai có phương án hợp lý, khả năng nhất, thì giao cho người ấy...

Cậu chủ quán Karaôkê chưa nói dứt lời. Sáng "lợn", Quang "sọt" cùng giờ tay hòa theo :

- Đúng, đúng đấy ! Nhất trí ! Ai có "giải pháp tối ưu" nhất thì giao cho người ấy...

Sơn "mặt già" được bạn đồng tình, hăng hái tiếp :

- Tớ quen điều khiển máy móc ở nhà, lại tự tay mắc hệ thống điện trong "phòng hát", nhưng xưa nay, chưa bao giờ ở nhà tớ cũng như những hộ hàng xóm xung quanh lại có chuyện hàng loạt bóng đèn cùng cháy dây tóc một lúc cả. Theo ý riêng tớ, nhất định vụ 11 bóng đèn ở khối lớp 8 phải có nguyên nhân mờ ám nào đấy, ví dụ như có kẻ phá hoại hay gian trá chẳng hạn... Nhưng, thú thực, tớ vẫn chưa nghĩ ra nổi kẻ gian đã làm thế nào...

Sau ý kiến của Sơn "mặt già", quả là sự việc 11 cái bóng đèn đã được đẩy lên đến tâm nghiêm trọng. Cứ theo ý của cậu ta, thì nhất định phải có kẻ gian dúng tay vào, cho nên không khí cuộc họp đột nhiên trầm hẳn xuống, im lặng một lúc. Quang "sọt" thấy cũng đã đến lượt mình phát biểu, gãi đầu gãi tai chưa biết nói gì, vì quả thực cậu cũng chẳng nghĩ ra được điều gì suy đoán vụ này cả. Nhưng chẳng lẽ không nói, nó đứng lên thành thật :

- Tớ là cán sự hóa học của lớp, môn vật lý tớ không giỏi lắm, nhất là về điện, ở nhà từ bé bố mẹ tớ cấm chẳng bao giờ cho anh em tớ sờ vào bất cứ đồ điện nào, ngay đến bây giờ cấm ti-vi mẹ tớ cũng chẳng cho. Tớ thấy ở lớp có mỗi cậu Sáng đây - Quang vô

vào vai Sáng "lợn" - tuy hơi háu ăn một tí, nhưng là cán sự môn Vật lý, tuy bọn mình chưa được học đến điện, nhưng tớ biết cậu Sáng đã xem rất nhiều sách và thường hay tìm hiểu những bài Vật lý của lớp trên. Tớ đề nghị cậu Sáng phát biểu phán đoán của mình, và nếu có thể, theo tớ, ta nên giao cho Sáng phụ trách "vụ" này.

Thế là Quang "sọt" có nhĩa ý "tiến cử" cu "lợn" chỉ huy "chuyên án" này - chuyên án "bóng đèn cháy". Và đúng là Quang đã không nhầm. Từ nãy, Sáng "lợn" ngồi im chưa nói gì không phải không có lý do của nó. Cậu ta cứ dìm mắt chống cằm theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Được Quang "sọt" nhắc nhở và "đề bạt", "có khác nào khen và tin cậy mình", Sáng cũng hơi phồng mũi, nó mở cuốn sổ con đã ghi được mấy dòng, đứng lên :

- Chúng mình chưa được học đến điện, nhưng tớ cũng đã được bố dạy và giải thích cho biết thế nào là "mắc song song", "mắc nối tiếp", có dịp tớ sẽ giới thiệu lại cho các cậu cùng biết. Nhưng dù có mắc theo cách nào, thì cũng không thể dẫn đến trường hợp hàng loạt bóng đèn cùng bị cháy một lúc, cho dù điện có bị chập chãng nữa. Theo lý thuyết trong sách có nói, hiện tượng nhiều bóng đèn, và cả các đồ dùng điện khác cùng bị cháy chỉ xảy ra khi nguồn điện tăng

cường độ đột ngột mà các thiết bị điện sử dụng không được nhận qua cầu chì an toàn...

- Cầu chì là cái gì ? Tại sao có cầu chì thì mới an toàn ? - Tùng "khềnh" thắc mắc, chẳng biết nó không biết thật hay cố tình chắt vấn đề xem ông "cán sự vật lý" nhà ta hiểu biết đến đâu.

Sẵn viên phấn để dưới chiếc bảng bảo vệ, Sáng "lợn" bước ra, vẽ lên bảng hình một sơ đồ đơn giản về nguồn điện - cầu chì - và các đồ dùng sử dụng gia đình, cậu ta giải thích, điệu bộ hết như thầy giáo trên bục giảng :

- Cầu chì là hộp sứ đựng một đoạn dây chì nối nguồn điện vào từng gia đình. Toàn bộ các thứ dùng đến điện trong nhà đều nhận và lấy điện từ đây, sau cầu chì này. Vậy tại sao có nó thì mới an toàn ? Đơn giản là thế này : chì là một kim loại mềm, dễ nóng chảy hơn đồng. Dây điện ta dùng đa số là bằng đồng. Khi cường độ dòng điện tăng, hay sức dùng nhiều hơn nguồn cho phép - người ta vẫn gọi là "quá tải" - khiến dây dẫn nóng lên, trong trường hợp đó, dây chì trong "cầu chì" sẽ không chịu nổi nhiệt mà tự nóng chảy và đứt, cầu chì đứt, tức là ngắt điện khỏi nguồn, điện có tăng đến mấy cũng không ảnh hưởng gì đến các thiết bị sử dụng

được nữa. Bởi vậy, nói câu chì bảo đảm an toàn là ở tác dụng ấy...

Sáng "lợn" vừa nói vừa chỉ bảng, vẽ phần rất ra dáng người lớn. Cả bọn, nhất là Tùng "khềnh" - cũng thuộc loại "mọt sách", cũng phải thán thán phục anh chàng cán sự lý hấu ăn này. Cái thằng, động một tí là nổi khùng, "nói chuyện" bằng chân tay, lại hay bỏ bã văng tục đệm, mà hiểu biết cũng khá đấy chứ, khi cần cũng ăn nói mạch lạc, gãy gọn ra phết. Riêng Minh "tổ cú" vốn đang giữ vai trò "nhóm trưởng trình sát", tỏ ra hơi sốt ruột, nó ngó đồng hồ trên tường phòng thường trực, giục giã :

- Thôi, ai cần hỏi gì về điện thì để lúc khác cậu Sáng sẽ giảng giải. Điều chủ yếu là qua đấy, các cậu rút ra được điều gì kết luận cho dự đoán vụ việc này. Khẩn trương lên, kéo đến giờ học chiều, bọn nó ồ vào, không làm ăn gì nổi nữa đâu... Sáng nói tiếp đi...

- Tại các cậu hỏi, nên tớ mới nói... Còn trở lại việc các bóng đèn khối lớp 8 cùng đứt dây tóc, theo tớ loại trừ ngay nguyên nhân đầu tiên do nguồn điện tăng đột ngột. Vì nếu có sự cố này xảy ra thì không chỉ mấy phòng học khối 8 mà còn nhiều lớp nữa cũng bị cháy bóng đèn, thậm chí cả khu dân cư lân cận chung nguồn điện này cũng xảy hiện tượng tương tự. Song đấy chỉ là giả

thiết, bởi tớ biết bất cứ hộ gia đình nào, cả trường mình cũng vậy, nối điện vào phòng, khu nào cũng đều qua câu chì an toàn cả, đấy là nguyên tắc. Cho nên, tớ nhất trí với nhận định của cậu Sơn "mặt già", khả năng có kẻ nào đó đã cố tình gây ra vụ này. Một là phá hoại - bằng cách thay dây đồng vào những câu chì, khiến nó mất tác dụng an toàn. Hai là... điều này tớ cũng nghĩ tới... nhưng phải tận mắt xem xét kỹ hiện trường mới có thể kết luận được. Theo tớ, ta phân công rồi bắt tay vào việc ngay đi. Nếu cậu nhất trí, tớ xin xung phong phụ trách điều tra vụ này, cùng một-hai cậu nữa giúp sức...

Từ nãy, nghe Sáng "lợn" trình bày, nhóm trưởng Minh "tổ cú" đã nghĩ ngay : chỉ có Sáng, thạo về điện, mới có thể đảm nhiệm nổi việc điều tra, nên cậu ta đứng dậy tuyên bố ngay :

- Ta thành lập "Chuyên án", mang bí danh "BĐK8" (bóng đèn khối 8 - viết tắt). Nhất trí phân công : Sáng "lợn", Sơn "mặt già" và Tùng "khềnh" thực hiện, phụ trách chính là Sáng. Cụ thể chi tiết sự việc và mọi điều cần tìm hiểu, các cậu gặp bác Khoa sẽ cung cấp. Nếu cần bổ sung lực lượng hỗ trợ, báo cho nhóm biết để điều động. Kết quả ban đầu ra sao, tối nay tập trung nhóm ở "điểm hẹn" 30 phút, truyền đạt lại và hội ý các phương án tiếp theo. Bây giờ, ai không

có việc : giải tán, về ăn cơm ! Tớ đói lép cả bụng rồi đây này.

Ngoài Sáng, Sơn "mặt già", Tùng ngồi lại còn tất cả ra về.

39

ĐIỀU TRA HIỆN TRƯỜNG... TRÊN KHÔNG

Trên sân trường, ánh nắng vừa đứng bóng. Cái nắng mới đầu hè mà đã gay gắt và oi bức đến khó chịu. Những khoảng râm om tròn dưới các gốc bàng, bạch đàn. Cả mặt sân xi măng bốc lên những làn không khí nóng rùng rục. Giờ này, học sinh các lớp và cả các thầy, cô không còn một ai ở trong trường, chỉ còn lại trong phòng bảo vệ bác thường trực và ba chàng trinh sát đặc nhiệm lớp 7Z3 : Sáng, Tùng và Sơn. Kỳ lạ thế đấy, mọi khi, thường nếu có việc gì buộc phải ở lại trường, về sau các bạn, các cậu

hay tỏ ra khó chịu lắm. Thế mà hôm nay, sau khi nhận nhiệm vụ của nhóm, ba cậu chàng nhà ta vui vẻ ra mặt, hồ hởi ngồi lại với nhau bàn cách điều tra, đáng đáp thật nghiêm túc và quan trọng. Đã lâu mới có một vụ việc xảy ra, nên việc "trình sát" được giao cho ba cậu, đủ nói lên sự tin cậy của nhóm đối với chúng.

Trước mặt mỗi đứa là cuốn sổ con bìa đen và cây bút, chúng chụm đầu hội ý, ghi chép đến mười phút, sau cùng Sáng "lợn" đứng dậy, gấp sổ cất vào túi, nói nhỏ :

- Ra hiện trường. Mới cả bác Khoa đi theo !

Theo sự chỉ dẫn của bác Khoa, ba cậu đã có mặt ở lớp học khối 8 - nơi có những bóng đèn vừa bị cháy bóng đêm qua. Bác Khoa giờ tay vừa chỉ vừa nói :

- Đây, ba phòng này, 8A, 8B và 8C, mỗi phòng mắc 4 bóng đèn 100 oát, hiện đều "tịt" cả...

Tùng "khềnh" vội giở sổ xem lại, thắc mắc ngay :

- Mỗi phòng 4 bóng, thì 3 phòng tất cả 12 bóng đèn chứ, sao bác nói số bóng bị cháy chỉ có 11 ?

Bác Khoa giải thích :

- À quên, chưa nói để các cháu rõ, sáng ra bác đi kiểm tra, bật công tắc, thì thấy hai lớp 8B và 8C không lên đèn, lớp 8A thì chỉ

còn độc mỗi một bóng trên bức giáo viên là sáng, như vậy, sót lại một bóng không bị hỏng, tức là chỉ 11 bóng cháy...

Sáng "lợn", như vợ được chi tiết quan trọng, mở sổ ghi lia lịa, rồi nó nói với bác Khoa rất trình trọng :

- Bây giờ, trước khi chúng cháu xem xét để tìm nguyên nhân, mời bác ngồi xuống đây, cháu muốn hỏi bác một số điều phục vụ công tác điều tra vụ này.

Thật, Sáng "lợn" nói cứ như ông công an con, vừa nói vừa mở sổ, cầm bút ngồi xuống ghế trước, dáng điệu rất tự nhiên và nghiêm chỉnh, làm cho bác Khoa vừa ngạc nhiên, nhưng cũng lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Sáng "lợn", giống như một đương sự được mời lên đồn công an để trả lời chất vấn. Hình như, thấy phong cách làm việc của bọn trẻ y như người lớn, bác Khoa có phần nào cảm phục và tin cậy hơn. Bác nghĩ bụng : "Mấy cậu bé này được việc đây !".

Thấy bác Khoa đã ngồi xuống ghế. Sáng "lợn" hỏi luôn :

- Bác cho cháu biết : đêm qua lớp ngoại ngữ cuối cùng tan học lúc mấy giờ ?

- 10 giờ đêm, tức là 22 giờ, ngày nào cũng vậy. Các lớp ngoại ngữ bao giờ cũng nghỉ rất đúng giờ.

- Thường khi các lớp về hết, đêm thì ai là người tắt đèn lớp, bác hay là tự các học sinh ?

- Bác chứ, họ cứ thế đến học, rồi về, có ai là chú ý đến việc tắt đèn, đóng cửa.

- Vậy, bác có nhớ, lúc đi các phòng tắt đèn, đóng cửa ở ba lớp 8A, 8B, 8C đêm qua, các bóng đèn còn sáng không ?

- Còn sáng chứ, tất cả vẫn còn sáng mà...

- Lúc ấy là mấy giờ ạ ?

- Khoảng 10 giờ 15, 20 gì đó...

Sáng "lợn" vừa hỏi, vừa cầm đầu ghi chỉ chít vào trang sổ, một lát, quay lên hỏi tiếp :

- Bác phát hiện các bóng đèn bị cháy lúc nào ạ ?

- Sáng sớm nay.

- Cháu muốn biết chính xác là mấy giờ a...

- Thường sáng nào cũng vậy, trước lúc tập thể dục, đúng 5 giờ bác bắt đầu đi các phòng, các lớp để kiểm tra...

- Nhưng đêm qua bác tắt đèn rồi cơ mà, làm sao mà sáng ra bác có thể biết là lớp nào đèn bị cháy ?

Nghe cậu bé lớp bảy hỏi, bác Khoa không ngờ tụi trẻ bây giờ kỹ lưỡng và thông minh ra trò, cứ xem các vấn đề cậu ta đặt ra, thì chính bác cũng đã hiểu và xác định thêm được nhiều điều mà trước đây chưa rõ.

"Chúng nó biết "chê" mọi chi tiết ra để truy cứu và kết luận, cánh học trò thời nay khôn ngoan thật !" - Bác Khoa nghĩ vậy, nên càng thêm tin yêu các chú nhỏ, và tự nhủ sẽ cố gắng giúp đỡ chúng, thậm chí, có phải chiều ý chúng một chút, cũng vui lòng. Bởi, đầu sao, thì chính các bạn trẻ này đang làm việc theo yêu cầu của bác cơ mà.

Bác Khoa giải thích :

- Đã nói bác đi kiểm tra, có nghĩa phải vào các lớp bật đèn, xem bàn ghế, cửa giả có làm sao không, - vào đến ba phòng khối 8 này, thì như các cháu thấy đấy, hai phòng đèn không sáng, còn một phòng thì, thế này đây...

Sáng "lợn" ghi chép đầy đủ rồi cảm ơn bác Khoa, nó đứng lên bảo Sơn và Tùng : "Chúng ta tiến hành xem xét hai phòng "cháy bóng hết" ở bên kia trước. Nào, bắt đầu nhé..."

Nhưng, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, Sáng "lợn" bảo Sơn và Tùng "cứ tiến hành" trước, cậu ta co cẳng chạy ra phòng bảo vệ khi bác Khoa vừa về tới cửa. Sáng vừa thở vừa nói :

- Quên, cháu chưa hỏi, thế bác có định thay bóng đèn mới vào các phòng ấy không ?

Bác Khoa quay ra nhíu mày, cười :

- Ô, có chứ, nếu không làm sao các lớp ban đêm học được. Bác đã chuẩn bị sẵn bóng mới vừa lấy trong kho ra rồi, nhưng vì

muốn để cho các cháu "làm việc" đã nên chưa thay vội...

Sáng giục già :

- Nếu vậy thì bác lấy bóng đèn mới giao chúng cháu thay luôn cho, nhân tiện lấy cho chúng cháu mượn cái thang gấp nhé...

- Được, được thôi, vậy thì tốt quá, để bác vào lấy thang và bóng đèn cho các cháu làm giúp bác luôn...

Chỉ lát sau, Sáng "lợn" đã vai vác thang, tay ôm hộp bóng đèn "Rạng Đông" bước vào lớp 8C. Sơn "mặt già" và Tùng đang hăm hở định kê ghế lên bàn để trèo lên mấy dây bóng đèn, thấy Sáng mang thang vào mừng rỡ, vội vàng ra đón, dựng ngay ra giữa lớp, thoăn thoắt leo lên. Tùng đã sắp lên đến bậc gần bóng đèn, định quờ tay ra thì nghe tiếng Sáng quát :

- Khoan, chưa được chạm vào bất cứ cái bóng nào hết...

Cả Tùng "khểnh" và Sơn "mặt già" đều quay ra nhìn Sáng chưa hiểu cu "lợn" định nói gì, thì Sáng đã nói như ra lệnh :

- Trước hết, phải quan sát đã, quan sát tất cả các bóng đứt dây tóc, ghi chép cẩn thận, rồi mới thay bóng đèn mới. Chú ý đến mạng nhện, lớp bụi và thu giữ lại tất cả những bóng đèn hỏng để xem xét. Khẩn trương lên kéo sắp đến giờ học buổi chiều rồi...

Thế là ba chàng trình sát khệ nệ khiêng chiếc thang gấp lần lượt đi dưới các bóng đèn, trèo lên, ngó nghiêng, ghi chép, rồi lại trèo xuống, kê thang sang bóng khác... cứ thế, hết ba lớp 8A, 8B, 8C, sau đó mới quay lại tháo và thay bóng đèn mới...

Khi sân trường đã lác đác có bóng mấy học sinh đến học buổi chiều, cũng là lúc cái bóng đèn thứ 11 được thay xong. Sáng "lợn" bật các công tắc thử, tận mắt nhìn thấy các ngọn đèn đều sáng, mới ra lệnh : "Rút quân!"

Nhưng khi vác thang về qua lớp 8D, chẳng biết nghĩ sao, Sáng ra hiệu cho Tùng và Sơn rẽ vào lớp này. Chiếc thang lại được mở ra, kê dưới một bóng đèn. Lần này thì chính Sáng nhanh nhẹn trèo lên. Nó đứng trên bậc thang, nhíu mày nhìn chằm chặp vào từ cái bóng đèn đến dọc lên dây điện, rồi cứ thế móc một chân qua lỗ thang, Sáng rút sổ và bút trong túi áo, hý hoáy ghi chép ngay trên thang phải đến vài phút, trong khi Tùng và Sơn đứng dưới giữ hai chân thang sột ruột giục :

- Xong chưa ? Viết gì mà viết lăm thế ? Đây có phải là cái bóng đèn cháy đâu mà quan với chả sát ! Chú "lợn" hôm nay phần khởi thế nào mà quên cả đôi mắt tài chứ ! Điều này, chắc sáng nay nó đã lót dạ đến... ba gói xôi là ít !

Nghe hai đứa nói đến chuyện "ăn", tính háu đói của Sáng mới thực sự trỗi dậy. Quả là mãi miết, say mê với công việc, nên cái dạ dày bị lãng quên đi, bây giờ nhớ đến, bụng mới còn cào tợn. Sáng nhanh nhẹn xuống thang, cuộc điều tra "hiện trường trên không" đến đây mới thực sự chấm dứt.

Sáng tuyên bố giải tán. Hẹn gặp lại nhau ở "điểm hẹn" buổi tối trước 15 phút để hội ý, rồi chào bác Khoa, ôm chiếc vỏ hộp đựng đầy bóng đèn cháy về nhà.

40

CHI TIẾT KHÔNG THỂ BỎ QUA

Cơm nước xong xuôi, mặc dù về muộn ăn cơm phần mỗi một mình, nhưng Sáng thấy như chưa từng được ăn bữa cơm nào ngon đến thế. Không trách trong truyện dân gian ngày xưa cô giáo giảng, Trạng Quỳnh

cho vua ăn món "mâm đá", chỉ lý thật. Sáng tranh thủ học bài và làm bài tập thật nhanh, rồi mang hộp bóng đèn ra giữa sân nhà, trải chiếc vỏ chăn trắng, bắt đầu xem xét. Bên cạnh, cuốn sổ con và cây bút đã để sẵn. Xem xong cái bóng đèn nào, cậu cũng cầm bút viết vài dòng vào sổ, trông tựa như công nhân nhà máy bóng đèn kiểm tra chất lượng sản phẩm vậy.

Mất gần tiếng đồng hồ, mười một cái bóng đèn hỏng mới được "kiểm nghiệm" xong, trong cuốn sổ "trình sát" của Sáng được ghi như sau :

"11 cái bóng đèn hỏng, gồm những loại và đặc điểm sau :

- Về công suất : 7 cái 75W, 4 cái 100W

- Mác hãng in : 9 cái mác Tungsram; 2 cái Rạng Đông

- Các kiểu hư hỏng : 5 bóng cháy đen; 3 bóng đứt dây tóc; 1 bóng lọt khí; 2 bóng lỏng cổ, đứt dây ngâm bên trong.

Chú ý : Các bóng đèn hỏng đều không bị phủ bụi và mạng nhện chằng, trong khi xem xét các bóng còn sáng ở các lớp khác và 1 bóng còn sót lại lớp 8A; rất nhiều bụi phủ và dây điện có tơ nhện chằng nổi với tường và trần.

Phán đoán : 11 bóng cháy không phải do điện tăng hay chập hoặc cầu chì mất an toàn, các trường hợp hỏng và hiện tượng

không có bụi và mạng nhện có thể cho phép kết luận : có kẻ đã lấy trộm bóng đèn bằng cách đánh tráo các bóng đã hỏng ở ba phòng học lớp 8".

Sáng "lợn" gấp cuốn sổ con lại, ngồi chống cằm ngẫm nghĩ : "Nếu quả thật như mình phán đoán : có thủ phạm đánh tráo bóng đèn hỏng để lấy trộm bóng còn sáng, thì đây - (mắt nó nhìn vào đồng bóng đèn cháy tóc trong hộp) - chính là "tang vật" của vụ án. Vậy không lẽ một lô một lốc tang vật này chẳng nói lên được điều gì sao ? Chừng ấy điều ghi trong sổ tay hình như còn quá ít, chưa đủ cơ sở để xác định thủ phạm và chứng minh ngay phán đoán của mình. Đặt giả thiết có người cãi : - bóng đèn không có bụi và mạng nhện là do trước đó đã có người thấy đèn không sáng, trèo lên kiểm tra trước từng bóng rồi thì sao ? Ví dụ như bác Khoa chẳng hạn. Hai nữa, là có thể ngẫu nhiên, đến thời hạn, nhiều bóng đèn cùng "hết đất" một lúc với nhiều kiểu cháy đứt tóc như thế. Mọi khả năng đều có thể xảy ra, làm sao có thể khẳng định có kẻ đánh tráo ? Tất cả số bóng đèn hỏng này đều là bóng đèn của nhà trường đấy chứ...!

Cứ như vậy, Sáng đóng vai một người khác, nêu ra các ý kiến phản bác chính nhận định của mình. Cuối cùng thì cậu ta đuối lý thật, tự nhận mọi suy đoán đã ghi

trong sổ chưa có cơ sở thuyết phục được người nghe, mà trước tiên, là cả nhóm "đặc nhiệm" của cậu sẽ họp tối nay. Cu "lợn" buồn thiu nghĩ đến năng khiếu khoa học hình sự của Quang "sọt" trong vụ điều tra tên trăn lột năm ngoái, rồi những lý lẽ, phân tích rất "nghề" của cậu "đặc nhiệm nòi" Minh "tổ cú", cậu nghĩ bụng : "Khó mà qua được mắt chúng nó lắm. Phán đoán, kết luận ngô nghê... chỉ tổ nghe chúng nó cười cho thì ê mặt !"...

Sáng toát mồ hôi tưởng tượng cảnh cả bọn quây lại chất vấn, bắt bẻ những suy đoán của mình. "Cái vụ vỡ vãn, tường ngon ăn, thế mà "hóc" ra phết. Chỉ tại mình "máu" lên xung phong nhận, đại thật, hèn chi tụi nó đồng ý dễ dàng thế. Toàn những thẳng khôn cả. Biết trước thế này thì...

Sáng đứng dậy, lấy quần áo đi tắm. Từ sáng đi học, hết giờ còn ở lại khiêng thang, leo lên leo xuống không biết đến bao nhiêu lần, đã mồ hôi mồ kê, lại thêm bụi bặm, nhưng đầu óc mãi tập trung vào mấy cái bóng đèn, nên quên cả tắm rửa, bây giờ mới thấy người nhớp nháp khó chịu. (Quên chưa nói, trong bọn, Sáng tuy có cái tên "lợn" gọi kèm, thực ra chỉ vì thói háu ăn như chúng ta đã biết, nhưng cu "lợn" nhà ta lại rất ưa sạch sẽ. Quần áo chỉ hơi rầy bẩn, chân tay chạm chút bùn đất, là cậu ta rất khó chịu,

thể nào cũng thay, rửa ngay. Nhất là vừa ăn uống cái gì xong, kể cả quả bánh ngoài quán hay hàng rong ngang đường, chứ chưa nói đến ăn cơm, Sáng có thói quen nhất định phải súc miệng. Biết tính Sáng, sau mỗi bữa lớp có tổ chức liên hoan, thấy cậu ta xin ra ngoài, là cô giáo đồng ý liền...).

Sáng bước vào buồng tắm, bật đèn, vịn vòi nước xuống cái chậu nhựa. Chợt cậu ta ngồi thân ra, ngửa mặt chăm chăm nhìn lên ngọn đèn trên đầu, rồi cứ thế ngồi im như... tượng rất lâu. Bóng đèn đang sáng, nhưng do trần nhà tắm thấp, nên khoảng cách từ mắt cậu ta đến cái bóng đèn rất gần. Mọi khi, không có việc gì, ai lại hơi đâu đi nhìn lâu vào ngọn đèn cho mỏi cổ, lóa mắt, nên quả thật đến hôm nay, đúng là lần đầu tiên Sáng nhìn vào, thậm chí nhìn rất kỹ cái bóng đèn trong buồng tắm nhà mình. Phía dưới bóng đèn in một cái vòng tròn, trong có hàng chữ "220V-100W-IV-RD-94". Sáng nháy bỏ khỏi bậc nhà tắm, chạy vào buồng lấy cuốn sổ và cây bút, rồi lại quay ra. Quên cả cái vòi nước đã chảy đầy tràn chậu, Sáng đứng trong nhà tắm, tì sổ vào tường gạch men trắng, tức tốc ghi vào sổ : "Chú ý chữ số in trên bóng đèn : số von, số oát, nhà máy sản xuất và tháng, năm xuất xưởng. Gặp ngay bác Khoa để hỏi : - Chúng loại bóng nhà trường vẫn mua; - Thời gian mua ?

Tham khảo hàng bóng đèn ngoài chợ để xác định thêm".

Chưa hết, Sáng vào nhà bê cả hộp bóng đèn hồng ra nhà tắm. Cậu cẩn thận lấy cái giẻ lót tay, kê thêm chiếc ghế thấp, trèo lên từ từ tháo cái bóng đèn đang còn bật sáng ra, bỏ xuống cẩn thận, rồi lấy một cái bóng cháy bất kỳ trong hộp, lắp vào. Nhưng khi cầm cái bóng hồng đứng lên ghế, cậu ta phải quờ quạng mất mười giây, mới lắp nổi vào đui đèn, vì lúc tháo, đèn đang sáng rõ, thao tác dễ dàng hơn. Nhưng khi lắp, thì buồng tắm đang tối, mắt lại đang quen nhìn bóng đèn, phải một lúc mới trở lại bình thường để nhìn rõ cái đui đèn trên đầu. Sáng cứ lắp bóng hồng, tháo bóng sáng, lại lắp bóng sáng, tháo bóng hồng... làm đi làm lại đến mấy lần, ghi chép những suy nghĩ, phát hiện kín trang sổ, rồi mới yên tâm cất sổ, bút và hộp bóng đèn, bắt đầu tắm. Hình như cu cậu chợt nảy ra điều gì qua cuộc "thực tập tháo lắp" vừa rồi, nên vừa xối nước ào ào Sáng vừa cao giọng hát bài "Tia nắng, hạt mưa" vang cả... buồng tắm.

*

Theo như Minh "tổ cú" đã nói, 7 giờ tối nay cả nhóm phải tập trung ở "điểm hẹn" để nghe Sáng "lộ" trình bày kết quả "khám nghiệm hiện trường" vụ BDK8, Sáng lại đã hẹn Sơn "mặt già" và Tùng "khềnh" đến sớm hơn 15 phút để hội ý, nhưng mới có hơn 6 giờ chiều, Sáng đã tắt tả mặc quần áo, xin phép bố mẹ, xuống tầng.

Nhưng Sáng không đi về phía "điểm hẹn" của nhóm ở sân cầu lạc bộ người cao tuổi, cũng không phải sang trường học mà cậu ta rảo bước một mạch ra chợ ở đầu khu nhà tập thể.

Tuy trời đã nhập nhoạng tối, nhưng vào lúc này ngoài chợ hình như mới thực sự vào "giờ cao điểm". Các mẹt, gánh hàng rau quả, thịt cá nhộn nhịp, tấp nập người bán mua. Các cô bác đi làm ở trung tâm thành phố, từ các nhà máy, công sở tan tầm về đến đây, mới tính chuyện rẽ qua chợ mua sắm một vài thứ phục vụ cho bữa cơm chiều ở gia đình, cho nên người ta tập trung chủ yếu ở dãy hàng bán rau quả, thực phẩm. Các chủ hàng tranh khách kê bàn, bày mẹt lấn ra đường, xe đạp, xe máy về đến đây đều phải đỗ xuống dẫu hoặc vòng qua đường khác.

Dãy hàng đồ điện nằm ở sát khu nhà bách hóa, sáng trưng các loại đèn bật làm mẫu quảng cáo. Sáng đứng lại từ xa, nhìn

một lượt, rồi chọn gian hàng có một bác già đứng bán, bước tới, cậu ta lễ phép :

- Cháu chào bác ạ !...

- Chào cháu, cháu mua gì nào ?

Sáng đưa tay gãi đầu, ngắc ngư một lúc mới mạnh dạn nói :

- Dạ thưa bác, cháu... không mua gì ạ, nhưng tranh thủ lúc hàng vắng khách, cháu muốn hỏi...

Thấy cậu bé lễ phép, ăn nói lại gãy gọn, bác hàng đồ điện cảm tình ngay, xoa đầu cu "lợn" và cười :

- Ô, không sao, cháu cần thận quá... Thế cháu muốn hỏi gì bác nào ?

- Thưa bác, chả là chúng cháu vừa học bài Vật lý, cô giáo dạy về điện, nên muốn tìm hiểu thêm về các loại bóng đèn...

- Thế thì tốt lắm, bác sẵn sàng, ai cũng được như cháu thì chắc nhất định phải học giỏi, bác tin là như vậy. "Muốn biết phải hỏi" mà... vậy cháu muốn biết điều gì ?

Sáng thấy bác chủ hiền từ, nhân hậu, mới hết rụt rè, giữ ý, cậu ta tranh thủ hỏi ngay :

- Thưa bác, cháu muốn biết, mỗi đợt hàng bác nhập về từ nơi sản xuất hoặc nhà máy, nhất là bóng đèn điện, có bao giờ trên bóng đèn lại in ngày tháng năm sản xuất ở nhiều thời điểm khác nhau không ạ ?

Bác già khoan thai cười, đáp :

- Giỏi, giỏi lắm, như thế là cháu đang tìm hiểu về "thị trường" chứ phải đâu về Vật lý, bây giờ người ta gọi là Marketing đấy. Trường hợp như cháu hỏi, hiếm lắm, nếu không muốn nói là không có. Ở mặt hàng nào thì có thể, chứ sản phẩm bóng đèn, thì không. Vì bác trước đây từng làm quản đốc phân xưởng ở nhà máy bóng đèn mà, bác biết. Hiện tượng trong một lô hàng xuất, mà sản phẩm mang số hiệu thời điểm khác nhau quyết không thể có ở ngành công nghiệp này, nhất là trong kế hoạch sản xuất hiện nay, đáp ứng cơ chế và nhu cầu thị trường, đa dạng hóa mặt hàng, lại càng không thể có. Mỗi sản phẩm đều được tính toán rất kỹ về thị trường tiêu thụ, sức bền, thời hạn sử dụng... để quyết định số lượng sản xuất mỗi đợt, làm đến đâu, xuất đến đấy, chứ không có chuyện tồn kho, đọng ế như ngày xưa đâu... Trường hợp cháu vừa nói, chỉ ở những mặt hàng nào đó, do các cơ sở tư nhân sản xuất, do không biết tính toán thị trường, thì có đấy...

Nghe bác già nói say sưa về nghề nghiệp cũ của mình, Sáng "lợn" mừng lắm, vì biết thêm được nhiều điều. Nhưng chẳng biết nghĩ sao, cậu ta hỏi :

- Liệu có chắc chắn thế không ạ ? Bác có thể chứng minh cho cháu điều đó ?

Bác hàng đồ điện bật cười giòn tan rất thoải mái hồi lâu, rồi mới nói :

- Ài chà chà, các cu cậu học trò bây giờ láo lỉnh và chắc chắn thật. Được, bác ví dụ để chứng minh cho cháu nhé - nói rồi, bác thò tay vào ngăn để bóng đèn, lấy ra một hộp bóng nhãn "Rạng Đông", khoan thai mở nắp, hờ ra phía đầu bóng đèn có in chữ. Bác xỏ kính vào đọc thành tiếng - đây nhé, thời điểm sản xuất : tháng 2, bằng chữ số la mã, năm 95. Cháu xem đi, đúng chưa. Vậy bác đổ cháu tìm trong cả quây của bác, thấy một cái bóng đèn Rạng Đông nào có chữ số khác thế này đấy !

Sáng e dè, ngần ngại, nhưng nghĩ đến mục đích tìm hiểu vụ án, cậu ta mạnh dạn hơn, tự động viên mình : "Trình sát hình sự phải xông xáo, bạo dạn, dựa vào nhân dân cơ mà". Sáng "tiến thêm một bước" :

- Bác cho phép cháu nhé, mỗi ngăn, mỗi đồng cháu chỉ xem một bóng bất kỳ thôi... được không ạ ?

Bác già như trẻ trung lại trong trò chơi "đánh đố", và lại sự đề đạt của cậu trò nhỏ càng kích thích bác muốn chứng minh lời nói của mình, bác dễ dãi :

- Được, cứ "kiểm tra" đi, chỉ sợ cháu không có đủ kiên nhẫn xem hết tất cả số bóng đèn ở đây thôi. Bác có thể nói trước,

nếu tìm thấy cái nào khác "tháng-năm sản xuất", bác cho luôn !

Được bác chủ đồng ý, Sáng bắt đầu mở xem từng hộp bóng đèn ở nhiều nơi khác nhau : trên giá, dưới đất, ngoài quầy... tuy nhiên, cậu ta cảm lên đặt xuống rất nấn nót, nhẹ nhàng, vì dầu sao cậu cũng không muốn ảnh hưởng đến hàng họ của bác. Sáng "lợn" tranh thủ mở xem phải đến ngót hai chục hộp, quả nhiên, tất cả đều in "tháng II-95"... Cậu ta xếp cẩn thận lại những hộp vừa mở xem, quay ra :

- Cháu xin chịu thua, và cảm ơn bác, quả thực tất cả đều giống nhau, không có chiếc nào khác ạ...

- Thì đã bảo, cùng nhập một đợt mà... Bao giờ, chỗ hàng này bán hết, bác mới báo, nhập đợt khác. Tin chưa !

Sáng toan chào bác đi về, nhưng cậu lại hỏi thêm :

- Thế còn đối với các loại bóng ngoại, ví dụ như bóng "Tungsram" chẳng hạn, cũng thế hả bác ?

- Nói chung, cũng thế. Các nước công nghiệp hiện đại, sản xuất lớn, họ tính toán thị trường bằng máy tính điện tử, càng chính xác hơn, nên ít khi hàng ứ đọng lắm...

- Nhưng giả sử, thấy hàng bán được, tuy trong quầy vẫn còn, bác vẫn muốn nhập thêm để trữ bán tiếp thì sao ạ ?

Bác bình tĩnh trả lời :

- Cu cậu này lý lẽ, giả thuyết gớm nhĩ ! Không có hàng sẵn dễ dàng thế mà nhập đầu, muốn, cũng phải... chờ đợt xuất sau của họ...

Sáng cúi đầu cảm ơn bác chủ, rồi xin phép ra về. Ngó đồng hồ trong một cửa hiệu, thấy đã 6 giờ 35, "chỉ còn 10 phút nữa tới giờ hẹn tụi nó rồi", Sáng co cẳng chạy thật nhanh về. Nhưng nào nó đã ra "điểm hẹn", cu cậu lao về cửa trường học...

*

Thì ra Sáng tranh thủ rẽ vào phòng bảo vệ của bác Khoa. Cậu ta muốn xác định thêm một chi tiết, mà theo cậu, là "chi tiết không thể bỏ qua", để có cơ sở chắc chắn kết luận : có kẻ đánh tráo bóng đèn hay không.

Thấy Sáng "lợn" trán lấm tấm mồ hôi, thở hổn hển bước vào, bác Khoa hỏi ngay :

- Chào trình sát, đi đâu mà phải chạy vội thế, có việc gì cần không ?

Rồi bác rót một cốc nước chè tươi, đẩy về trước bàn. Sáng trấn tĩnh một lúc, rút sổ, bút nói ngay :

- Cháu muốn hỏi thêm bác mấy điều, quan trọng lắm...

- Được, cần gì, cứ nói đi...

- Từ trước nay, bóng đèn trường mình do ai đi mua ạ?

- Bác, phòng tài vụ xuất tiền, bác đi mua...

- Bác thường mua những loại bóng nào ạ?

- Rạng Đông, bóng của ta tốt, lại rẻ, bác chỉ mua loại ấy. Hiện giờ trong kho cũng toàn thứ đó cả... Mà trưa nay, bác cũng vừa giao, cho tụi cháu thay giúp 11 cái bóng Rạng Đông đấy thôi...

- Nghĩa là, rất lâu nay, bác không mua một loại bóng đèn nào khác? Bác thử nhớ xem, có lần nào mua loại khác không?

- Đã bảo chỉ một loại. Tính bác ưa dùng hàng ta quen rồi! Ra cửa hàng, nếu không có bóng Rạng Đông, là bác tìm hàng khác mua bằng được...

Sáng ghi vội thêm mấy dòng, rồi cất sổ vào túi.

- Thôi, cháu chỉ muốn hỏi thêm có thể. Cảm ơn bác. Chúng cháu đã có cơ sở bước đầu tìm ra nguyên nhân những cái bóng đèn cùng đứt dây tóc ấy rồi. Chào bác, cháu đi đây...

Sáng lại phóng một mạch về câu lạc bộ người cao tuổi khu nhà C. Thấp thoáng trong sân, đã thấy hai bóng người ngồi vắt vẻo trên cây xà kép từ bao giờ...

Đó chính là Tùng "khềnh" và Sơn "mặt già". Thường những buổi họp nhau ban tối, Sơn "mặt già" phải hết sức tranh thủ để sắp xếp mới đi được. Chả là giờ này, quán Karaôkê nhà Sơn mới bắt đầu có khách, nên cậu "chủ quán" phải xin phép với lý do cực kỳ hợp lý, để "nhờ" bố ra trông hàng hộ rồi mới "thoát" đi được, và cũng chỉ được đi trong phạm vi một tiếng đồng hồ là cùng. Cho nên, vừa thấy bóng Sáng "lợn", Sơn đã nhảy phốc xuống đất, sẵn đón ngay :

- Thế nào, có gì mới chưa ? Tụi tớ được phân công làm với cậu "vụ" này, chỉ thấy đi bê thang mới tháo lắp bóng đèn, cứ y như người của chi nhánh điện, đến là chán, chẳng được giao điều tra, phán đoán gì. Hiện trường thì... lơ lửng trên không, độc mấy cái đui đèn, không lẽ dấu vết thủ phạm in vào... không khí, buồn chết đi được...

Sáng kéo vai hai đứa ngồi xuống, nói nhanh :

- Có việc rồi đây. Tớ sẽ phân công sau. Lát nữa bọn nó đến, các cậu nhớ cứ nói... y như cậu Sơn vừa than thở ấy. Vụ này, mới nghe, thằng nào chả chán, rồi tụi nó sẽ hòa theo y như thế cho mà xem. Nhưng mà tớ đã có cách rồi, cứ để cho tụi nó thấy khó, mà mình tìm ra mới "oách" chứ... Phen này, ta sẽ âm thầm hành động, tìm ra thủ phạm

mới tuyên bố, làm một "quả" bất ngờ cho chúng nó phục sát đất nghe chưa...

Rồi Sáng kéo đầu Sơn và Tùng xuống, rủ rủ, thì thầm hồi lâu, và kết luận "cứ thế nhé..." thì vừa đúng lúc ba chàng đặc nhiệm cùng nhóm : Minh "tổ cú", Quang "sọt" và Sơn "sọ" cũng đã xuất hiện, đang đi vào từ phía cửa.

Thực tình Sơn "mặt già" không thích cái trò "lập công thâm lặng" ấy lắm, vốn lần trước, vì là bài "sát hạch" kết nạp vào nhóm, nó đã phải lủi cúi một mình với vụ tìm ra mấy chú lỏi vật trộm chấn tử ăng-ten, mà chẳng có ai cộng tác giúp đỡ gì, đã làm "trình sát hình sự" mà cứ phải đi "đánh lẻ" một mình thì còn thành lập nhóm làm quái gì nữa. Song, nhóm đã phân công ba người, Sáng "lợn" lại làm chỉ huy, thì ý của nó đã thế, phản đối cũng không tiện. Sơn "mặt già" đành ậm ừ tán thành vậy.

Còn Tùng "khềnh", cậu ta khoái chí đồng ý ngay. Vốn máu Tùng thích phiêu lưu, mạo hiểm, xem quá nhiều truyện trinh thám, cậu ta chỉ thích lập công độc lập, bất ngờ và đồng bọn càng kêu khó càng tốt. Nên nghe Sáng "lợn" đề đạt, nó không ngờ cái thằng háu đói và nóng tính, cục cằn này cũng biết kiên trì và chịu chơi ra phết, Tùng vỗ tay đánh "đốp", tán thành liền.

Và cuộc họp nhóm đặc nhiệm bàn về vụ BDK8 diễn ra nhanh chóng, đúng như dự định của Sáng "lợn" bày đặt - Nghĩa là bế tắc. Sơn "mặt già" và Tùng "khểnh" thì nhau đưa ra những khó khăn, rồi kết luận "có thể những cái bóng đèn cùng đứt dây tóc chỉ là một hiện tượng ngẫu nhiên, bình thường" chứ chẳng có thủ phạm, nguyên nhân gì đặc biệt cả. Cả nhóm cũng nhất trí như vậy. Chỉ có Sáng "lợn", đợi mọi người hết ý kiến, xin vẫn "bảo lưu" chuyên án để tiếp tục nghiên cứu với lý lẽ : "Trình sát đặc nhiệm thấy khó khăn cũng không thể được phép "ngãng ra" mà hủy bỏ vụ án được". Lời Sáng nói như chạm vào tự ái và sĩ diện của mỗi cu cậu đặc nhiệm, nên cả bọn phải miễn cưỡng biểu quyết nghe theo, rồi mới giải tán.

CHUYÊN ÁN MỚI - "XAP"

Thế là nhóm đặc nhiệm C21, từ ngày bổ sung thêm quân số - tân trình sát Sơn "mặt già", chủ quán hát Karaôkê, chẳng có việc gì để làm cả. Sáng sớm nào, sáu cậu cũng dậy sớm từ 5 giờ, xếp hàng một chạy một vòng quanh khu tập thể, mất đúng 5 phút, rồi tập kết ở sân bóng sau trường tập võ. Võ sư Karate Sơn "sọ", đương nhiên vẫn là sư phụ, bây giờ có những năm tiểu đệ, vẫn kiên quyết giữ nguyên tắc : anh nào chưa "đi" thuần thực bài cũ, thì chưa dạy sang bài mới, nên năm chàng đệ tử rất cố gắng luyện tập. Mấy miếng đá "Kêkômi", Maigeri tôbi", "Kêcôtsu đaichi" mà ở Đại hội thể dục thể thao năm kia, Sơn "sọ" biểu diễn đoạt huy chương vàng, thì bây giờ, trừ "mặt già" mới tập được hơn tháng, còn bốn cậu kia : Minh "tổ cú", Sáng "lợn", Quang "sọt", kể cả Tùng "khểnh" nhỏ con nhất cũng đã tiếp thu và thực hiện được cơ bản, xét về mặt "nội lực", (theo cách nói của Sơn "sọ") thì Sáng và Minh là hai "võ sinh" khá nhất và có nhiều triển vọng. Tuy nhiên, Tùng và Quang cũng

không phải kém, những "cú" đá bay, động tác sử dụng đòn tay chặt, chém..., thì hai cậu lại thực hiện xuất sắc hơn. Đặc biệt là Sơn "mặt già", nhập hội và tập sau cả bọn phải đến một năm, nhưng đã từ lâu cậu ta rất mê môn này, nhất là từ sau ngày Sơn "mặt già" bị mấy chú choai trấn lột tiền ở con đường qua bãi để bê tông mà chính các bạn đây đã tìm ra thủ phạm lấy lại tiền giúp cậu, lại có đến hai lần cậu được tận mắt chứng kiến Sơn "sọ" và Sáng "lợn" "song đầu" cực kỳ ngoạn mục với tên tội phạm, nên "mặt già" máu tập võ lăm. Cậu nghĩ : "làm trình sát đặc nhiệm hình sự, không trang bị võ nghệ, lúc truy bắt tội phạm sẽ gặp khó khăn, có khi còn nguy hiểm nữa. Mới lại, cũng cần thiết để nâng cao sức khỏe và tự vệ lúc gặp bọn lưu manh côn đồ nữa chứ"... Nền ngay từ sau hôm được "kết nạp" vào nhóm, Sơn "mặt già" tham gia tập võ rất đều đặn, hầu như chưa bỏ một buổi nào. Và do say mê, yêu thích, Sơn tiếp thu bài nhanh đến mức làm Sơn "sọ" phải ngạc nhiên hỏi : "Hình như ngày trước cậu cũng đã học ở đâu rồi phải không ?", Sơn chỉ cười, trả lời : "Có, tớ có học ở... băng vi-đê-ô !". Bây giờ thì sơn "mặt già" cũng đã đuổi kịp "chương trình", chỉ kém bốn tiểu đệ cũ 2 bài.

Theo sáng kiến của cậu út Tùng "khềnh" - bao giờ chú em bé người láu cá

này cũng là "cây" đề xuất những trò mới - nhóm đặc nhiệm trích quỹ ra mua quần áo võ, cho mỗi người một bộ, kể cả Sơn "sọ" võ sư. Vậy là vừa vẵn hết số tiền còn lại mà đợt trước, bắt tên thủ phạm vụ "trần nhà E2", các chú công an phường gửi thưởng. Sáng và Quang, hai trình sát hay ăn, háu đói, cố gắng tính toán xân xiu mãi, sau phải thỏa thuận với "sư phụ" Sơn "sọ", bớt đi một cái đai áo (vì Sơn đã có đai đen của bộ cũ rồi), nhóm mới bớt được một khoản, đủ mua mỗi thằng hai cái bánh rán, gọi là liên hoan ăn mừng... quần áo mới.

Từ đó, sáng sủa, sáu cái bóng trắng, nhưng chỉ một cái thất đai đen ngang lưng - là Sơn "sọ", nối nhau chạy quanh khu tập thể, rồi tụ tập dàn hàng ở sau trường tập võ theo tiếng hô của Sơn "sọ", trông rất chính quy và đẹp mắt. Một buổi, vừa tập xong, tất cả đang giải lao "thả giãn", có hai cậu bé chẳng biết nấp ở đâu xem sáu chàng tập từ lúc nào, thấy bài bản hấp dẫn quá, từ từ bước tới trước mặt Sơn "sọ", một cậu gái gái đầu, một cậu xoắn tít vạt áo may ô lên, hờ cả rốn, rụt rè mãi mới dám nói :

- Thưa anh, chúng em muốn hỏi... thủ tục làm đơn xin học võ như thế nào ạ ?...

Cả bọn nghe thế, phá lên cười.

Sơn "sọ" ra dáng đàn anh hơn, nó rất hiểu cái tâm lý "thèm thuồng" của các cậu

bé khi được xem tập võ, bởi ngày xưa, chính cu cậu cũng đã từng trải qua giai đoạn ấy rồi, Sơn nói to, át tiếng cười mấy ông tướng :

- Trật tự, trật tự nào các cậu, các em nó hỏi, đã không trả lời chúng, lại còn cười gì - rồi nó quay ra hai chú bé - các em muốn học võ à ?

- Dạ, vâng ạ, các lớp ở nhiều nơi, không lớp nào dạy vào buổi sáng sớm, mà chúng em chỉ có điều kiện tập vào giờ thể dục này, nên rất muốn được học, nếu có thể, các anh hướng dẫn chúng em làm đơn xin học, được không ạ...

- Các em bao nhiêu tuổi ? Ở đâu ? Học trường nào ?

- Dạ, chúng em 11 tuổi, ở nhà A gần đường bách hóa. Chúng em cũng học trường... anh đấy ạ.

Hai đứa vừa nói vừa chỉ vào ngôi trường đằng sau. Ra thế, chúng cũng đã biết Sơn "sọ" cũng học ở trường này. Sơn thân thiện hơn, cười nói :

- Ô, vậy thì ta là "người nhà" rồi ! Nếu các em muốn học, sáng sáng cứ ra đây, anh dạy, không phải làm đơn từ gì cả...

Hai đứa tỏ ra mừng lắm. Nhưng, một đứa tần ngần nói :

- Thưa anh, thế còn... học phí... bao nhiêu ạ ?...

Lần này, cả bọn cười to hơn, không ngờ chúng vô tư và chân thật đến thế. Chợt Sơn "sọ" nghe ngón tay ai "chí" vào sườn mình, quay lại đã thấy Sáng "lợn" và Quảng "sọt" đứng đằng sau. Sáng ghé tai Sơn nói nhỏ :

- Nói đại đi, bao nhiêu cũng được. Lấy mỗi thằng một tí... để mình còn có khoản bồi dưỡng. Tập xong... đôi lăm...

Sơn "sọ" trừng mắt nói nhỏ :

- Cậu định ăn dỗ trẻ con phỏng ? Xấu hổ không ! Cậu dạy hay là tớ dạy...?

- Thì tớ mới đề nghị thế, chứ đã... - Sáng hơi ngượng, cãi như để thanh minh.

- Thôi, dẹp cái ý định ấy đi. Muốn bồi dưỡng thì đóng góp vào - rồi Sơn quay lại hai chú bé - Từ mai, các em cứ ra đây tập, không phải đóng học phí đâu, khỏi lo, đừng có áy náy gì hết. Thế nhé !...

Hai cậu bé sượng ra mặt, hỏi thêm :

- Thế còn quần áo tập ạ ?

- Cứ từ từ, rồi sau sẽ hay. Yên trí...

Bọn trẻ cảm ơn rồi toan quay đi, Sơn còn hỏi thêm :

- Hai em tên là gì, cho anh biết chứ...

- Dạ, em tên Dũng, còn bạn này là Nam ạ...

Vậy là từ sau hôm ấy, giờ tập võ mỗi sáng ở sau trường, nhóm có thêm Dũng và Nam, nâng tổng số các võ sinh của Sơn "sọ" lên bảy người. Có hai chú lính mới, tự nhiên

các chàng đặc nhiệm tập tành hăng hân lên, buổi tập nào cũng sôi nổi, kéo dài đến gần một tiếng đồng hồ, mà vẫn chưa ai muốn nghỉ.

Nhưng, dù sao tập võ vẫn chỉ là tập võ, và nó cũng chỉ là một hoạt động buổi sáng của nhóm bạn 6 người này. Mà nhóm lấy tên là "Đặc nhiệm" cơ mà, nên tập mãi, các chàng trình sát cũng thấy lè tè, chán chán thế nào ấy. Sớm nào, gặp nhau, câu đầu tiên chúng cất lên hỏi nhau là : "Có vụ gì mới chưa ?", và sau mấy cái lắc đầu, không khí lại trầm hẳn xuống.

Nghĩ kể cũng buồn, lâu lâu mới xảy mỗi một vụ, lại là chuyện mấy cái bóng đèn, chẳng đâu vào đâu. Được ông cán sự Lý có vẻ thạo về điện một tí, cũng bó tay chịu cứng. Đã thế, lại còn muốn "bảo lưu vụ án" để nghiên cứu, sốt cả ruột ! Chẳng có việc gì để bàn bạc, nên lâu lâu chúng cũng chẳng hẹn nhau ra điểm hẹn làm gì. Cậu nào cũng thấy nhớ nhớ mấy cây xà kép. Thịnh thoảng, buồn quá, mỗi chàng lại lên ra một xó, mở cuốn "sổ tay đặc nhiệm" xem lại một mình cho khỏi... quên nghiệp vụ trình sát.

Còn độ một tuần nữa là đã được nghỉ hè, danh sách các học sinh được lên lớp, được khen thưởng đã được công bố qua các buổi họp phụ huynh. Cả nhóm 6 đứa, tính cả Sơn "mặt già", đều được giấy khen của nhà trường. Lớp không có anh nào bị lưu ban. Đáng mừng nhất là toàn bộ số các bạn yếu kém được nhóm phân công giúp đỡ, gồm có : Công, Hà, Thuận, Thắng, Thành, Đào, Thu không những chỉ được lên lớp, mà còn đạt điểm tổng kết thuộc loại học sinh khá. Biết tin này Sáng "lợn" nhảy cẫng lên đề nghị cả bọn liên hoan ăn mừng, Sáng gợi ý : "Phải làm một bữa ra trò, ít cũng bằng châu bún chả lần trước ở nhà Sơn "mặt già" ấy. Nhưng Tùng "khềnh" - thủ quỹ, "tay hòm chìa khóa" của nhóm, mặt ỉu xiu tuyên bố : "Quý đặc nhiệm không còn một xu, lần trước "tống" vào khoản quần áo võ hết rồi còn đâu!". Sáng và cả bọn mới nhớ ra, chùng hừng. Sơn "sợ" lớp trưởng động viên : "Lo gì, đằng nào mình chẳng liên hoan ở lớp cơ mà". Sáng phản đối ngay : "Lớp khác, nhóm khác ! Ủ thì không có tiền dành chịu, để lúc khác, chứ lần lợn thế nào được..." Sơn "mặt già" gờ tay đứng lên đề đạt "giải pháp tình thế" :

- Thôi, bây giờ tớ xin khao các cậu một châu ốc luộc thả phanhe, ai ăn được bao nhiêu tùy thích... Sau đó, tối nay, mời các

cậu đến quán Karaôkê nhà tớ, tặng mỗi trình sát ba bài, đồng ý không ? Bây giờ, mời các bố ra hàng ốc, nhanh lên, kẻo tụi con gái nó chiếm hết ghế rồi...

Tối hôm đó, chưa đến bảy giờ, quán Karaôkê nhà Sơn "mặt già" đã có mặt bốn chàng : Quang "sọt", Tùng "khểnh", Sáng "lợn" và Sơn "sọ", chỉ thiếu Minh "tổ cú", chẳng biết vì lý do gì mà không thấy tới. Sơn "mặt già" xởi lởi bê ra khay nước ngọt, hạt hướng dương, kẹo cao su, và cả tập giấy đăng ký bài hát nữa. Nó hớn hờ, lảng xăng rót nước, rồi cầm một cốc lên, rất ra dáng ông chủ :

- Nào, xin mời các cậu, chúc mừng năm học kết thúc, mừng các bạn yếu kém đã vươn lên khá, mừng tất cả được lên lớp 8, mừng nhóm đặc... (cậu ta định nói "Đặc nhiệm", nhưng chợt nhớ quy định bí mật của nhóm, nên kịp dừng lại, nói tránh ra)... đặc biệt là thành tích giúp đỡ, kèm cặp các bạn... lười học, trong đó có cả tớ đây, tiến bộ... Xin mời ! Chạm cốc...

Thế là mỗi đứa một cốc nước ngọt, cũng đứng lên "cụng" cốc vào nhau, nói cười rôm rả như người lớn. Tiếp đó đến tiết mục Karaôkê, mỗi chàng được "đăng ký" ba bài, viết ra giấy chuyển vào cho Sơn "mặt già" điều khiển máy. Người hát đầu tiên là Quang "sọt", cậu cán sự hóa vốn rất mê món

Karaôkê này từ lâu. Cậu "sọt" cất giọng ca vang "lâm" ngay bài "Vàm cỏ Đông" - "Anh ở đầu sông em cuối sông..." rất mùi mẫn...

Khi cả bọn mới hát được 5 bài, thì trong quây có tiếng chuông điện thoại. Sơn "mặt già" nhắc máy nghe, một lát nó vội vã đứng lên, bật sáng đèn phòng hát, bước ra đứng bên màn hình khi Tùng "khểnh" đang ca dở bài "Chiếc gậy Trường Sơn". Sơn "mặt già" vô vô tay vào nhau rồi thông báo :

- Minh "tổ cú" gọi điện đến, báo tất cả nhóm về "điểm hẹn" ngay, có việc gấp !

*

Ngay lập tức, năm chàng ca sĩ nghiệp dư rời bỏ micrô và màn hình, lục tục xỏ giày, đi dép, hy sinh buổi liên hoan hấp dẫn và hiếm có, cùng nhau kéo về "điểm hẹn". Điều đó chứng tỏ ý thức kỷ luật và tổ chức của các trình sát đặc nhiệm tí hon này cũng khá là nghiêm đấy chứ. Nhưng xin thưa, khen thế cũng chưa thật chính xác lắm đâu, mới chỉ đúng một phần thôi. Lý do khiến các cậu chàng nhà ta sẵn sàng bỏ cuộc vui ở quán hát tối nay chính là do sức hút của một vụ án nào đó mà các cậu đoán chắc vừa xảy ra. Chỉ có thể như vậy nên nhóm trưởng Minh

"tổ cú" mới phát liên lạc bằng điện thoại tới đây và yêu cầu cả nhóm về tập hợp gấp ở "điểm hẹn" thôi. Các trinh sát đi như chạy về câu lạc bộ người cao tuổi khu C, khí thế rất háo hức vào công việc.

Và, quả là linh cảm của năm ông tướng đặc nhiệm không nhầm. Minh "tổ cú" không biết đã chờ ở đây từ bao giờ, đang đi đi lại lại bên cây xà đơn vè sốt ruột lắm. Thấy đồng đội xuất hiện, Minh giơ cao tay vẫy liên tục như muốn giục các bạn "nhanh lên ! Khẩn trương, gấp lắm rồi !"...

Khi tất cả đã có mặt, ngồi quây lại dưới gốc cây xà kép, Minh "tổ cú" chẳng rào đón dài dòng, thông báo ngay :

- Sở dĩ tớ không đến hát cùng các cậu được, vì vừa chuẩn bị mặc quần áo xong, thì có điện thoại của bố tớ gọi về từ trụ sở công an phường, bảo tớ lên đồn ngay có việc cần. Khi tớ lên đến nơi, bố tớ dắt lên buồng làm việc, đóng cửa, chốt cẩn thận - nói thế để các cậu hiểu rằng việc này bố tớ muốn giữ bí mật, giao riêng cho nhóm chúng mình, chứ không nói với ai cả. Cụ thể sự việc thế này : các chú công an phường đã từ lâu theo dõi và biết ở rất nhiều hàng nước và tạp hóa trong khu tập thể xuất hiện một loạt các loại tờ in "thơ đề", sách "đoán giấc mơ", tiền âm phủ, vàng mã và rất nhiều thứ làm bằng giấy như mũ, áo, giày dép, ấm chén,

bàn ghế, tủ, đài cát-sét, ti-vi, thậm chí cả xe máy, ô tô, nhà biệt thự... đều làm bằng giấy giống y như thật. Những thứ này bán rất đắt tiền và phải chui lủi, giấu giếm chứ không dám bày công khai. Người ta mua về để đốt gửi... xuống âm phủ cho người đã chết. Bố tớ bảo như thế là mê tín dị đoan, nhảm nhí, lừa bịp, thuộc loại vật phẩm và ấn phẩm phi văn hóa, chính phủ đã có nghị định và chỉ thị cấm sản xuất và lưu hành... Nhưng vấn đề chính muốn nói, là vừa rồi bố tớ nhận được nguồn tin từ cơ sở, nói : cơ sở in "thơ đề" và sản xuất các đồ mê tín dị đoan kia lại ở ngay trong khu tập thể này. Họ rất ma mãnh và tinh vi, thay đổi địa điểm liên tục nếu thấy bị theo dõi hay có dấu hiệu công an phát hiện. Vì thế rất khó điều tra và bắt được họ... Tóm lại, bố tớ chính thức nhờ nhóm chúng mình giúp khám phá vụ này, theo dõi và tìm ra chính xác cơ sở sản xuất phi pháp kia, báo cho công an tổ chức vây bắt. Vì theo bố tớ, bọn mình là học sinh, tiếp cận đối tượng và theo dõi thì ít bị nghi ngờ hơn, nên chúng có thể sẽ chủ quan mà không cảnh giác.

Dừng một lát, Minh "tổ cú" nói tiếp :

- Tuy bố tớ nói là "*nhờ nhóm các con*", nhưng xem nét mặt và cách nói quan trọng như vậy, tớ hiểu như thế nghĩa là bố tớ, hay nói đúng hơn, các chú công an đã "giao" cho

nhóm ta điều tra vụ này. Chúng mình đã được các chú công an tin cậy do thành tích điều tra các vụ án trước, theo tố vụ này chúng ta quyết tâm làm bằng được để không phụ lòng tin của các chú. Các cậu có nhất trí quyết tâm không?

- Quyết tâm! - Tất cả đồng thanh nắm tay giơ lên và hô nhỏ. Tuy nhiên, nếu có ai đi ngang qua câu lạc bộ người cao tuổi lúc này, vẫn có thể nghe rất rõ, và chắc là họ chẳng hiểu nổi trong đó đang diễn ra chuyện gì cả.

Cuộc họp bàn bạc của "nhóm đặc nhiệm C21" kéo dài hơn một tiếng đồng hồ. Cả bọn nhất trí đặt tên chuyên án là tìm kiếm "xưởng làm đồ âm phủ", sau lại rút ngắn thành "xưởng âm phủ" cho vắn tắt và nghe cũng... huyền bí hơn, viết tắt là chuyên án "XAP" và thống nhất kế hoạch phân công như sau:

- Minh "tổ cú", Sơn "sọ", Quang "sọt" phụ trách rà soát toàn bộ các khu nhà A, B và C. Tổ trưởng là Minh.

- Sơn "mặt già", Sáng "lợn", Tùng "khềnh" vì cu "khềnh" vốn ở khu E, rà soát khu D, E và G. Tổ trưởng là Sơn.

- Chỉ huy trưởng chuyên án: Minh "tổ cú" - có trách nhiệm liên lạc thường xuyên với các chú công an. Chỉ huy phó: tân trình sát Sơn "mặt già" (vì tất cả cho rằng cu "mặt

già" dù sao cũng là chủ quán Karaôkê, thông thạo việc giao dịch hàng quán và mách lới buôn bán hơn), có trách nhiệm cùng chỉ huy trưởng tổng hợp ý kiến các trình sát, đề ra phương án điều tra và điều hành lực lượng khi cần thiết.

- Hai tổ trình sát hoạt động độc lập, được phép tự ý đề ra biện pháp, cách thức điều tra riêng. Nhưng mỗi tối hoặc buổi sáng tập võ, hai bên "giao ban" trao đổi kết quả và thống nhất phương án tiếp theo"...

Họp cả nhóm xong rồi, vừa tuyên bố giải tán, thì hai tổ trình sát vừa được phân công, mỗi bên ba người, lại họp riêng, hội ý thêm đến 15 phút nữa mới dứt hẳn. Cả bọn kéo nhau ra về. Sáng "lợn" lấy tay che miệng ngáp, nói:

- Được hôm xông xênh, cậu "mặt già" nổi hứng khao đãi, thì lại phải bỏ dở, tiếc thật. Mãi thì chẳng sao, đến khi người ta ăn uống, hát hò mới lại có vụ án... đến là oái oăm. Chỉ bỏ mỗi Quang "sọt" và Tùng "khềnh", mỗi đứa ban nãy vẫn còn kịp "rên" mấy bài... Thế mà lại!

Sơn "mặt già" nghe thế, lên tiếng ngay:

- Các cậu cứ yên tâm, vẫn còn nhiều dịp, lo gì. Hẹn sau khi "phá" xong vụ này, tớ sẽ bù lại, cho các cậu hát một bữa... xá láng!...

TÌM VỤ NƠ, RA VỤ KIA

Như chúng ta đã biết, vụ án "BĐK8" - những cái bóng đèn cùng đứt dây tóc ở ba phòng học khối lớp 8 - tạm được nhóm gác lại, nhưng thực chất, Sáng "lợn", người được giao chỉ huy "phá" vụ này, đã tìm ra cơ sở để kết luận là có thủ phạm, đã thỏa thuận và phân công Sơn "mặt già", Tùng "khểnh" làm theo kế hoạch riêng của mình, đợi đến khi tìm ra thủ phạm mới cho cả nhóm biết. Nhưng, bất ngờ lại xảy ra vụ "XAP" do bố của Minh "tổ cú" trực tiếp giao nhờ các cậu điều tra, mà Sơn "mặt già" lại được làm tổ trưởng mũi trinh sát ba người phụ trách rà soát khu D, E, G và lại là chỉ huy phó chuyên án nữa. Chỉ mỗi điều trùng lặp tình cờ mà cực kỳ may mắn, là vẫn ba đứa được phân công vụ "BĐK8", nên Sáng "lợn" mừng lắm, nó bảo Sơn "mặt già":

- Bây giờ thế nào? Cả hai vụ chồng lên nhau. Tổ phụ trách vụ BĐK8, cậu tổ trưởng, chỉ huy phó vụ "XAP" ?...

Sơn "mặt già" nói ngay:

- Gác vụ của cậu lại, làm xong vụ này đã, vụ "XAP" các chú công an giao hẳn hoi, cần thiết hơn...

Sáng "lợn" tự ái vặc ngay:

- Gác vụ của cậu lại thì có, cậu có quyền gì...

Sơn "mặt già" cũng chẳng chịu thua:

- Nào có phải vụ "XAP" là của tớ...

- Thì vụ BĐK8 cũng của riêng tớ đâu...

Cứ thế, hai đứa đôi co, bất phân thắng bại. Sau cùng, Tùng "khểnh" phải lên tiếng hòa giải, dung hòa giữa hai ông chỉ huy của hai vụ án. Mà lý lẽ của cu "khểnh" này cũng chặt chẽ, có lý và thuyết phục được ngay hai ông bạn đang mặt đỏ tía tai kia. Tùng nói:

- Đã là vụ án, thì không thể so sánh vụ nào cần hơn hay không cần hơn được, chỉ xem xét mức độ bức thiết về chứng cứ, tang vật, thủ phạm để quyết định vụ nào làm trước - làm sau thôi. Theo tớ, thì vụ nào cũng cần. Nên ta phải "tương kế tựu kế", điều tra vụ XAP, tranh thủ và nhân tiện tiến hành luôn cả vụ BĐK8. Như thế nghĩa là, cùng một lúc điều tra cả hai chuyên án. Ta có một thuận lợi là, trong mũi trinh sát ba người này, đã có đến hai ông "chỉ huy" của hai vụ rồi, chẳng phải báo cáo, xin chỉ thị đâu xa. Cho nên, cứ điều tra tất, các cậu nhất trí không, chứ cứ ngồi cãi vã với nhau

thế, đến hết ngày cũng chẳng ngã ngũ đầu. Thế nào, đồng ý chứ...

Sáng "lợn" và Sơn "mặt già" cũng chẳng còn lý lẽ nào mà phản đối cả, đành phải đồng ý "làm" cả hai vụ một lúc. Nhưng chưa phải đã hết, hai ông chỉ huy còn tranh cãi một trận nữa để thỏa thuận thêm hai chi tiết cụ thể : một là đưa vụ nào ra bàn phương án trước ? Hai là sử dụng trinh sát viên Tùng "khềnh" vào chuyên án nào ?

Chúng nhất trí ưu tiên thảo luận chuyên án "XAP" trước vì tác hại và ảnh hưởng của vụ này lớn hơn giá trị thiệt hại của vụ BDK8. Sơn "mặt già" phân tích : "11 cái bóng đèn, cho dù đã kết luận có kẻ đánh tráo để lấy trộm, thì theo giá thị trường, mỗi cái 3.000 đồng, tổng cộng cũng chỉ 33.000 đồng, và đối tượng chắc chắn thuộc loại liều lĩnh, tất mắt ở tuổi học sinh, chứ chưa phải cỡ lưu manh chuyên nghiệp. Đồng ý là ta cũng phải điều tra, truy bắt để ngăn ngừa và răn đe, nhưng so với vụ "XAP" thì vụ BDK8 chưa là cái... "đỉnh" gì hết. Sản xuất, lưu hành, buôn bán "thơ đề" và các đồ mê tín dị đoan có tác dụng xấu cho xã hội, làm ảnh hưởng tới cuộc sống tinh thần và vật chất của nhiều tầng lớp nhân dân từ thanh, thiếu niên đến người cao tuổi... thiệt hại lớn lắm, không thể tính bằng vật chất được..." Sơn còn thuyết tràng giang đại hải, nào là

"tầm quan trọng...", nào là "văn hóa độc hại", rồi "cờ bạc trá hình", v.v... Lâm Sáng "lợn" và Tùng "khềnh" cứ há hốc mồm ra nghe, không thể ngờ được ông bạn "mặt già" chủ quán hát Karaôkê; tầm ngấm tầm ngấm suốt ngày với băng hình và micrô, mà cũng hiểu biết xã hội, ăn nói hùng biện ra phết.

Chỉ còn vấn đề thứ hai là có vẻ nan giải hơn : ba người, hai ông chỉ huy hai vụ, vậy cậu trình sát Tùng "khềnh" biết làm việc cho bên nào ? Ai có quyền điều động ? Sáng "lợn" và Sơn "mặt già" lại to tiếng, tranh giành. Còn cu "khềnh", thấy mình được hai đứa tranh nhau, chứng tỏ ta đây cũng "cao giá" đấy chứ, nên cậu út cứ mặc kệ hai vị đấu khẩu, chỉ ngồi lặng im, mồm mỉm cười.

Khi cuộc "mà cả" chấm dứt, thì cuộc họp mũi trình sát ba người này đã kéo dài gần một tiếng đồng hồ. Sơn "mặt già" xem đồng hồ điện tử (cái đồng hồ cậu ta chuyên dùng để tính giờ hát của khách), giật mình bảo :

- Thôi, mất nhiều thời gian quá rồi, ta bắt đầu vào nội dung chính, vòng vo loanh quanh mãi chưa được việc gì cả... Chung quy chỉ tại ông Sáng "lợn", từ vụ trước tìm ra được điều gì thì nói quách ra cho xong, lại còn bày trò bí mật với cả bất ngờ... rách việc, đã chót giấu tụi nó, phải giấu cho đến

khi tìm ra thủ phạm, lại thêm vụ này, rồi rồi tinh rồi mù lên cho mà xem !

*

Theo sự phân công của chỉ huy phó chuyên án "XAP" - kiêm tổ trưởng tổ trình sát ba người Sơn "mặt già", mỗi cậu được giao rà soát tình hình một khu nhà. Tùng "khềnh" : khu nhà E, vì nó vốn là "thổ dân" ở đó; Sơn "mặt già" : khu nhà G, sát gần quán Karaôkê của cậu chủ quán này; còn Sáng "lợn" : khu D, nó xung phong nhận trước, tuy không nói ra, nhưng Sơn và Tùng đều biết chắc là vì ở khu D có nhiều hàng quán nhất, lại có vẻ một cái chợ "cóc" nữa, rất hấp dẫn bản chất của một thằng "vua quà vặt" và háu ăn như Sáng. Nhưng khẩu hiệu để ra là "Tạo thuận lợi cho bạn, cũng là giúp nhau hoàn thành nhiệm vụ", nên Tùng và Sơn chỉ bám nhau cười thâm.

Phương châm đã thống nhất là : mỗi trình sát có trách nhiệm điều tra toàn bộ khu nhà được giao, nắm rõ nghề nghiệp từng gia đình, không bỏ sót hộ nào, đặc biệt chú ý những nhà có quán, quầy hàng và tổ chức sản xuất nghề phụ ở gia đình. Nếu có dấu hiệu nghi vấn, phải ghi chép tỉ mỉ vào

số "đặc nhiệm" cuối ngày báo cáo trước tổ để bàn bạc phương án tiếp theo. Như vậy, dù muốn hay không muốn, ba chàng trinh sát nhà ta rõ ràng phải "hoạt động độc lập" - nghĩa là đi một mình, tùy cơ mà nghĩ ra cách riêng để điều tra. Đương nhiên, với tính cách mỗi đứa một kiểu, nên cách thức tiến hành của mỗi cậu, dựa vào sở trường và sự láu lỉnh của mình, đều khác nhau, chẳng anh nào giống anh nào cả.

Trước hết, chúng ta hãy xem cậu chàng Sáng "lợn" làm ăn như thế nào nhé.

Tan học, Sáng "lợn" không về nhà, vì trưa nay bố mẹ Sáng dặn sẽ không về, ở nhà tự lo lấy bữa ăn, cậu ta rảo bước đi thẳng đến khu nhà D. Tới gần điểm hội tụ của những người bán hàng rong và xe thô, Sáng dừng lại, đảo mắt quan sát qua loa, rồi xà vào một quán hàng nước có bán rất nhiều thứ bánh trái, hoa quả. Dãy quán này mới mọc ra vài năm nay, thực chất đều là của các gia đình ở tầng 1 nhà lắp ghép đua nhau coi nới, xây thêm ra mặt đường. Mỗi nhà mở bán một thứ, hàng nước, đại lý thuốc lá, bánh kẹo, cơm bình dân, uốn tóc - gội đầu, rồi cả gò thùng tôn làm bể nước treo, bán gạch hoa, xi măng, quần áo... chủ yếu phục vụ dân trong khu tập thể. Sân có khúc đường quẹo ở ngã ba tạo thành một khoảng đất trống khá rộng, nhiều nhà ở tầng trên,

không có điều kiện xây vẩy thêm dưới đất, rủ nhau ra đây chôn cột căng dù làm quán nước mía, bánh mì pa-tê... cùng hợp với một số gánh hàng, xe thô rau, quả tạo thành một khu chợ "cóc", nhỏ thôi, nhưng cũng nhộn nhịp, đông đúc ra trò. Ở gần phía cuối ngã ba, chỗ đường vào giữa hai dãy nhà, chẳng biết ở đâu dọn đến một quầy "vui chơi có thưởng", dựng sào, căng vải, mắc loa mời chào ồn ã cả một khúc đường. Người dân trò nói tiếng chẳng ra miền nam, cũng chẳng ra miền bắc, cứ liến thoắng ra rả liên tục như không biết mệt mỏi, đôi lúc lại cả ngâm thơ, hát cải lương hay ca nhại một bài hát nào đó mà lời đã bị thay, bị cải biến, lắp ghép linh tinh... cố ý gây cười, tạo sự chú ý để thu hút người qua lại.

Sáng "lợn" gọi một cái bánh chưng, ngồi bóc ăn. Bình thường với cái bánh loại ấy, Sáng chỉ "làm" bốn miếng là hết gọn, chẳng còn đến miếng thứ năm. Nhưng hôm nay, có lẽ cậu muốn mượn cơ ăn bánh để ngồi ở đây quan sát "thực địa", vả lại cu "lợn" cũng chưa nghĩ ra cách gì để tìm hiểu tình hình ở cái khu nhà chẳng có ai quen biết này. Nên Sáng nhẩn nha cắn từng miếng nhỏ, cố kéo dài thời gian. Quả thực, phải ăn kiểu ấy, cậu ta khó chịu lắm, có lẽ chưa bao giờ Sáng lại ăn chậm chạp về khiếm tốn như vậy.

Chợt tiếng loa từ quây "vui chơi có thưởng" thuận chiều gió vọng về : "Nào, xin mời quý anh quý chị, quý cô quý bác, quý cậu quý em, hãy vào đây thử vận may trong trò chơi du lịch đất nước. Không đột quay nào không có người trúng thưởng, bỏ một ăn mười, bỏ một ngàn ăn mười ngàn, được nhiều mất ít, vui một tí, thử vận may... xin mời, xin mời !". Sáng uống vội chén nước, trả tiền rồi vội vã đứng lên, tiếng mời mọc của trò "vui chơi có thưởng" đã thực sự hấp dẫn nó. Trong túi vẫn còn mấy nghìn, tiền mẹ đưa mua thức ăn bữa trưa. Sáng tò mò tiến về phía quây trò chơi, cậu ta muốn tận mắt xem nó như thế nào, hơn nữa, cũng thử chơi một tí cho biết, và xem "minh có gặp may trong vụ án này không" nữa.

- "Nào, xin mời các bạn, chuyến du lịch chỉ còn hai vé nữa là phi cơ sẽ cất cánh, hành khách nhanh chân kéo hết. Xin mời, vui một tí, chơi một tí, giải trí đỡ buồn, lại có thưởng nữa. Chỉ còn hai vé, xin mời !"

Tiếng loa lại vang lên, người chủ trò chơi luôn miệng nói cái "điệp khúc" ấy như giục giã, hối thúc, lôi cuốn sự hiếu kỳ của các chú nhỏ đang vòng trong vòng ngoài xúm quanh. Sáng "lợn" len đám trẻ vào sát trong quây, nó hỏi người cầm cái micro.

- Bao nhiêu tiền một vé ạ ?

- Một nghìn, chỉ có một nghìn, chưa có chuyến bay nào trên thế giới lại có giá vé rẻ... bất ngờ như vậy đâu...

Sáng "lợn" móc túi lấy tiền mua ngay hai vé còn lại, một vé in số 9, một vé in số 11, mặc dù cậu ta nào đã biết cái trò chơi này nó ra làm sao, cách thức chơi thế nào đâu. Tiếng người chủ trò chơi lại liên thoảng trên loa :

- Vé đã bán hết, hành khách nào đến chậm xin mời đi chuyến sau. Bây giờ, đoàn phi hành xin phép được cất cánh. Trò chơi bắt đầu. Máy bay sẽ đưa các bạn đi vòng quanh đất nước, qua 15 ga nhỏ - nghĩa là 15 sân bay, xin các bạn nhìn trên bảng kia... Các sân bay Hà Nội, Hải Phòng, Nam Định, Thanh Hóa, Vinh, Huế, Đà Nẵng, Nha Trang... đến thành phố Hồ Chí Minh, mỗi sân bay đều đã được đánh số, từ 1 đến 15 ứng với số in trên vé của các bạn đã mua. Mỗi sân bay đều có một bóng đèn, phi cơ bay vào sân bay nào, đèn ở đó sẽ sáng, và máy bay của chúng ta sẽ dừng lại khi vòng quay của trò chơi hết đã. Cuối cùng, máy bay dừng ở sân bay nào, nghĩa là bóng đèn ở sân bay nào sáng, thì bạn có số vé trùng với số vé trùng với số của sân bay ấy sẽ trúng thưởng. Tôi xin nhắc lại : một ăn mười, mười ăn một trăm, mỗi chuyến bay chắc

hắn có một người trúng thưởng. Chuẩn bị...
cất cánh !...

Vừa nói, người chủ trò chơi vừa đưa tay gạt mạnh một cái cần quay, cấu tạo theo kiểu kim đĩa bàn trên mặt cái bảng điện nằm dưới đất, ở đó có những "cực" điện được nối dây vào mỗi bóng đèn theo nguyên lý "công tắc", cái đầu cần gạt có điện chạy qua "cực" điện nào, thì bóng đèn nối trên bảng sẽ sáng, rồi lại tắt... cứ như thế, theo đà quay, các bóng đèn cứ liên tục thay nhau sáng - tắt thứ tự theo một vòng tròn. Đến khi, đà quay yếu dần, chậm lại rồi dừng hẳn. Trên bảng số chỉ còn một bóng đèn sáng. Tiếng người dẫn trò chơi nói như hét vào loa phóng thanh :

- Số 11, thưa các bạn, phi cơ đã hạ cánh ở phi trường Đà Nẵng mang số 11 ! Xin mời bạn nào có vé số 11 vào lĩnh thưởng ngay lập tức, để phi cơ của chúng tôi còn tiếp tục bay chuyến khác. Nào xin mời, các bạn có thể mua vé chuyến bay tiếp theo...

Sáng "lợn" giờ xem tờ vé, cậu ta không ngờ mình lại trúng thưởng, kể cũng sướng thật, bỏ có hai nghìn, mua hai vé, được luôn mười nghìn. Nhưng quả thật, từ lúc chen vào tận nơi quan sát trò chơi, đầu óc cậu bị hút ngay bởi tám bảng số gần 15 cái bóng đèn. Có một điều gì vô tình làm Sáng liên tưởng đến những cái bóng đứt dây tóc của

vụ "BĐK-8". Thành thử, lĩnh tiền thưởng xong, cậu cứ đứng ngẩn tò te ra, mắt dán vào những cái bóng đèn đang liên tục sáng - tắt.

Lũ trẻ choai choai cỡ tuổi Sáng, cả mấy anh lớn tuổi cũng bị trò chơi này lôi cuốn, xúm đông quanh quây, nhao nhao mua vé. Đứa được, đứa thua hết hò, bàn tán, cay cú nói năng ồn ào cả một góc đường. Sau đấy, chẳng biết trò chơi đã bán vé đến "chuyến bay" thứ mấy. Sáng "lợn" nào có để ý, nó cứ dần mặt ra vừa xem vừa như ngẫm nghĩ điều gì. Bỗng có bàn tay đập vào vai Sáng, cậu quay lại, một ông bạn, cũng tầm tầm bằng mình, chừng như là người của "gánh" trò chơi, hay ít ra cũng phải là quân làm thuê cho họ, vì nó đứng ở trong quây, tay đang cầm quyển vé bán cho vòng người phía ngoài. Thấy Sáng chỉ đứng xem suốt từ sau lần trúng thưởng, nó nói vé rất chân tình và thiện cảm :

• Chơi nữa không anh bạn ? Hôm nay cậu "son" đấy, mua một "phát" trúng liền. Khối đứa đứng đây... - cậu ta hạ giọng nói nhỏ vào tai Sáng - mua đến cả chục "chuyến" rồi mà chưa được lần nào cả... Kinh nghiệm cho tớ biết, phải ngày "hên", cậu mà chơi nữa, thế nào cũng lại trúng...

Những điều ông bạn "nhà trò" vừa nói không hề làm Sáng "lợn" quan tâm và xúc

động, nhưng cậu ta mừng lắm. Quả thật, suốt từ nãy đứng xem, cu "lợn" đang nghĩ mưu kế làm sao bắt quen, hay tiếp xúc được với mấy người của "gánh" trò chơi có thưởng này để hỏi han, tìm hiểu những điều cần biết. Giờ lại được ông bạn "nhà trò" ra chủ động gọi chuyện, thật là "cầu được ước thấy", Sáng "lợn" chẳng kịp nghĩ ngợi, tính toán gì, rút túi lấy tiền đưa ngay cho cậu kia :

- Ủ thì chơi nữa, ngại quái gì. Hai vé !
Tớ hứa, nếu trúng nữa, chia cho cậu một nửa !

- Chơi "đẹp" đấy ! Cảm ơn trước nhé -
cậu "nhà trò" cầm tiền rồi xé vé đưa cho Sáng - Chúc may mắn !

Thật không ngờ, vòng quay ấy, vé của Sáng "lợn" lại trúng nữa. Cậu ta thực hiện lời hứa, chia cho cậu bán vé năm nghìn. Cậu kia sướng rơn, rút tiền vào túi quần xong, thì thâm vào tai Sáng :

- Thôi, đừng chơi nữa, hết tiền đấy ! Cứ đứng đấy mà... xem thôi...

Đến vòng quay tiếp theo, thì một sự kiện bất ngờ xảy ra làm đám trẻ xung quanh nhao lên hò la. Khi cái cần quay đã hết đà, dừng hẳn lại rồi, mà trên bảng số, chả có bóng đèn nào sáng cả. Người chủ trò chơi nhủ mảy bảo cậu bé giúp việc : "Lại

trục trục rồi, kiểm tra bóng đèn xem. Cứ mỗi ngày vài bóng thế này, có mà... "lỗm" !

Cậu bé bán vé lúc này, tay cầm cái bút điện, chạy vào đằng sau tấm bảng số một lúc, rồi quay ra, nói với người chủ :

- Hai "quả" bóng cùng cháy một lúc, chủ để cháu thay luôn nhé !...

- Được, khẩn trương, khẩn trương lên - người dẫn trò giục giã, rồi cầm micro quay ra, nói với vòng "hành khách" đang nhốn nháo thắc mắc, bàn tán : - Xin các bạn thông cảm, máy móc bị "trục trục kỹ thuật" một tí, chúng tôi đang cho sửa chữa, chuyến bay sẽ được tiếp tục khởi hành sau đây ít phút, xin các hành khách cứ giữ nguyên vé trên tay để tiếp tục dự thưởng...

Trong khi các chú bé xung quanh xôn xao, sốt ruột vì đã mua vé mà trò chơi phải ngừng lại, thì đây lại là lúc Sáng "lợn" để tâm chú ý nhất. Cậu tập trung quan sát, theo dõi ông bạn vàng "nhà trò", không hề bỏ qua một cử chỉ, chi tiết nào. Cậu bé rà cái bàn quay, thử một lượt để xác định chắc chắn hai cái bóng đèn hồng, rồi mới gỡ ra, tháo từng chiếc một bỏ xuống đất. Tiếp đó, cậu ta mở cái hòm gỗ, lấy ra hai bóng đèn, nhưng không có giấy bao hay hộp đựng gì cả, lần lượt lắp thay từng cái một. Sau khi đã trở lại bàn, quay thử, thấy tất cả các bóng đều đã sáng, cậu mới yên tâm báo với

ông chủ trò này giờ vẫn mãi miết cầm micro ê a hát cải lương "lắp chỗ trống".

- Thay bóng xong rồi chú ạ...

- Rồi, tốt lắm, chuẩn bị bán vé tiếp "chuyến" sau. Nhớ giữ lại, đừng vứt đi hai cái bóng cháy nhé... - ông chủ dẫn trò dặn cậu bé giúp việc như vậy, rồi cầm mi-cro tiếp tục quay ra đám khách hàng máu me : - Phi cơ đã chữa xong, chuẩn bị cất cánh. Đoàn phi hành có lời cáo lỗi cùng quý vị hành khách...

*

Mấy lời đối thoại ngắn ngủi giữa cậu bé giúp việc và ông chủ "trò chơi có thưởng" được Sáng "lợn" đặc biệt chú ý. Theo cậu, đó là những chi tiết cực kỳ quan trọng, có giá trị như cái "chốt", để mở ra vụ án "BĐK8" mà cậu còn đang nợ cả nhóm bấy lâu. Kỳ thực, từ ngày kết luận chắc chắn có kẻ đã lấy trộm bóng đèn bằng thủ đoạn đánh tráo bóng hồng vào ba lớp học khối 8, Sáng, Tùng, Sơn "mặt già", mỗi đứa ba đêm, vào đúng giờ tan học các lớp ngoại ngữ buổi tối, theo dõi, để ý tất cả mọi học viên, đặc biệt chú ý những ai mang túi xách... Nhưng cả tuần, vẫn chẳng phát hiện dấu hiệu gì khả

nghe. Sốt ruột quá, Tùng "khểnh" đề ra sáng kiến nhờ bác Khoa bảo vệ theo dõi giúp nếu có hiện tượng khả nghi thì giữ ngay đối tượng lại, đồng thời điện thoại về cho quán Karaôkê nhà Sơn "mặt già", Sơn sẽ có trách nhiệm tìm cách cấp báo cho Sáng và Tùng cùng đến... Song, những ngày sau đó, kể cả bác Khoa cũng "bật vô âm tín", tức là cũng chẳng tìm ra dấu hiệu gì mới cả. Như vậy, vụ BDK8 kể như là... tắc tị, Sáng "lợn" chột nói mạnh, nên chẳng dám phát biểu gì, đành ngậm tằm !

Đến hôm nay, chủ yếu đi điều tra vụ "xương lăm đồ âm phủ", thì vô tình ở quây "trò chơi có thưởng" này, cu "lợn" nhà ta lại linh cảm nó có sợi dây liên quan đến vụ án cũ BDK8 như trên vừa nói, nên Sáng quyết định bám lấy quây trò chơi, chờ đến giờ họ nghỉ ăn cơm, sẽ nắm thêm tình hình. Mỗi thiện cảm cậu ta "gây" được với ông bạn giúp việc "gánh trò" nọ, khiến cậu yên tâm đã có "đối tượng khai thác tài liệu" một cách tin cậy rồi. Sáng trở lại hàng nước ban nãy, đánh một cái bánh chưng, kèm hai quả chuối nữa, lấy sức chuẩn bị "chiến đấu".

Quả nhiên, lúc quá trưa, mặt trời soi lệch bóng mấy tán cây bằng lăng, đám người tham gia chơi đã tản dần về hết, thì thấy trò "quây trò chơi" cũng tính chuyện nghỉ ăn cơm. Họ tạm thời rút điện, cất

micro, đẩy diêm hòm xiềng rủ nhau đi tìm nơi lo bữa. Một điều lạ, và cũng may mắn vô cùng cho cậu cán sự Vật lý của chúng ta, là chẳng hiểu sao, cậu bé giúp việc lại tách ra đi một mình, chứ không đi cùng với ông "chủ trò chơi" đi ra chợ. "Càng hay ! - Sáng nghĩ bụng - người ta vẫn bảo "đi hỏi già, về nhà hỏi trẻ" cơ mà, khai thác cu cậu này ra vấn đề đây", rồi lập tức ráo bước bám theo cậu bé. Gần tới nơi, Sáng đi nhanh vượt lên ngang với cậu ta, cất giọng thân thiện và xởi lời :

- Chào ông bạn ! Sao đã nghỉ trưa sớm thế ?

- À, cậu đấy à, hết khách, không nghỉ thì chơi một mình chắc ! Mà còn sớm sửa gì nữa, chiều rồi còn gì. Cũng may mà tụi chúng nó chơi chán nên bỏ về, mình còn được nghỉ, chứ không thì còn lâu. Đói meo cả bụng...

- Thế mà lúc nãy, tớ cứ ngỡ cậu với ông chủ là... hai bố con...

- Ôi dào, bố con gì, đói thì đi theo, làm thuê cho ông ấy, kiếm bữa cơm, suốt ngày bận rộn "phi cơ phi củng" mà có ăn thua gì đâu...

- Giờ cậu đi ăn cơm à ? Sao không đi cùng ông ấy...?

- Đã bảo dân làm thuê, lính tiền rồi thì muốn ăn muốn nhin gì cũng được, tùy ý.

Đằng nào cũng phải trả tiền com, thì đi với ông ấy hay đi một mình, cũng thế. Mới lại, họ còn uống rượu uống bia, kê cà lâu lắm...

Sáng hiểu ra lý do, cậu tìm cơ để nói chuyện lâu với ông bạn này khi cậu kia đang có ý rẽ vào một hàng com :

- Bây giờ vào ăn com với tớ, tớ cũng đang đói đây. Chẳng mấy khi được ngồi với cánh "giang hồ" nay đây mai đó như cậu, cũng khoái. Nào, vào đây, bữa nay tớ đãi cậu, khỏi lo lắng áy náy gì, những hai lần trúng thưởng cơ mà...

- Nhưng, một lần, cậu đã cho hẵn tớ một nửa, thế là nhiều lắm rồi... tính ra, cậu chỉ "lãi" có 3 nghìn...

Sáng bật cười trước sự vô tư và thành thật của ông bạn, vừa kéo cậu kia vào hàng com, vừa nói :

- Vô tư đi, chuyện nào đi chuyện ấy, khỏi suy nghĩ. Mới lại nói thật, tớ cũng đang muốn hỏi cậu vài điều đây...

Hai đứa đã ngồi trước bàn trong quán com. Sáng chỉ gọi một xuất rượu, vì cái bánh chưng với hai quả chuối vừa rồi đã làm cậu ngang dạ chẳng muốn ăn gì nữa, cậu chỉ cầm bát đĩa gọi là "xả giao", chủ yếu để tranh thủ "khai thác" tin tức là chính. Không lẽ một đứa ngồi ăn, một đứa ngồi nhìn thì có vẻ lộ liễu và bất tiện quá.

Thế là bữa com bắt đầu, cũng là lúc Sáng ý tứ vừa giả vờ gấp tiếp, vừa mở màn cuộc "thăm vấn", vì nó nghĩ, nếu không tranh thủ lúc này, com xong, ông bạn lại tới mất tối mũi vào quây trò chơi thì hỏng việc, nên cu cậu bắt đầu ngay.

- Quây "trò chơi có thưởng" của cậu dọn về đây lâu chưa ?

- Được hơn nửa tháng rồi. May mà ở đây còn có khách, nên cũng kiếm được. Ở trên phố, người ta đuổi, có nơi cấm, thậm chí bị bắt nữa. Vì họ bảo đây chỉ là trò "cò quay" - cò bạc trá hình...

- Thế ngày nào cũng bị cháy bóng đèn à?

- Hầu như là vậy, vì cậu tính, bóng cứ nhấp nháy tắt - bật suốt như thế, dễ đứt tóc lắm...

- Nếu thế còn ăn gì, riêng tiền mua bóng đèn mới để thay đã mất khối rồi...

- Mặc kệ, chuyện ấy đã có ông chủ lo, tớ miễn có tiền công là được...

Chợt nhớ tới chi tiết trong cuộc đối thoại của cậu giúp việc với ông chủ trò chơi lúc nãy, Sáng hỏi ngay :

- Sao hồi trưa, tớ nghe thấy ông ấy bảo cậu "giữ lại mấy cái bóng hỏng", để làm gì thế...?

- À, để tích lại, đổi lấy bóng mới ấy mà...

- Lại có chuyện ấy nữa sao ? Ngoài mù phù thủy trong truyện "A-la-đanh và cây đèn thần" - Nghìn lẻ một đêm ra, tớ chưa từng nghe thấy ai mang bóng đèn mới đi đổi bóng đèn hỏng cả...!

- Tớ cũng vậy, chưa thấy bao giờ. Chỉ từ hôm về đây, ông chủ mới bắt được cái "mối" đổi chác kỳ lạ như thế...

*
* *
*

Mời các em đón đọc tập sau :

PHÁ ÁN TRÊN BÀI BIẾN

MỤC LỤC

- 36- Trinh sát mới lập công**
- 37- Lễ kết nạp trên... nóc nhà**
- 38- Những cái bóng đèn cùng đứt dây tóc**
- 39- Điều tra hiện trường... trên không**
- 40- Chi tiết không thể bỏ qua**
- 41- Chuyện án mới - "XAP"**
- 42- Tìm vụ nọ, ra vụ kia**

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 3.000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTĐ Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 8-1996.